

► Contrapublicitat

Reportatge // Pàgines 14 i 15

A la DIRECTA volem dedicar un espai a la difusió de la contrapublicitat. Per això publiquem cada setmana un contraanunci. Avui oferim una mostra del que han estat aquests més de dos anys.

► Educació lliure a Sants

Què es cou // Pàgina 23

El Tatanet neix el proper setembre per tal d'erigir-se en la primera llar d'infants de Sants que funciona a través de les idees de les escoles lliures, basades en l'autogestió i la llibertat dels infants

► 9a edició del Figarock

Expressions // Pàgina 24

Aquest festival que es duu a terme a Figueres pretén, un any més, combinar els espectacles d'alguns dels artistes més peculiars dels anys 70 amb els dels nous valors emergents catalans.

directa

setmanari de comunicació

núm. 104 // 30 de juliol de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

L'estiu s'omple de festes alternatives

» Que es cou // Pàgina 22

Mural reivindicatiu de les Festes Alternatives de Sants. Reclamen un espai de festes al Parc de l'Espanya Industrial.

Albert Garcia

» Així està el pati // Pàgina 19

La Guàrdia Civil de Sabadell vol tres milions per deixar la caserna

» Així està el pati // Pàgina 18

Una nova autovia destrossarà la riera de Rajadell

La nova carretera projectada entre Igualada i Manresa afectarà l'espai natural de la riera de Rajadell, segons han denunciat les entitats ecologistes de la zona. Aquest fet se suma a l'actual excés de productes contaminants que s'aboquen al riu.

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 7

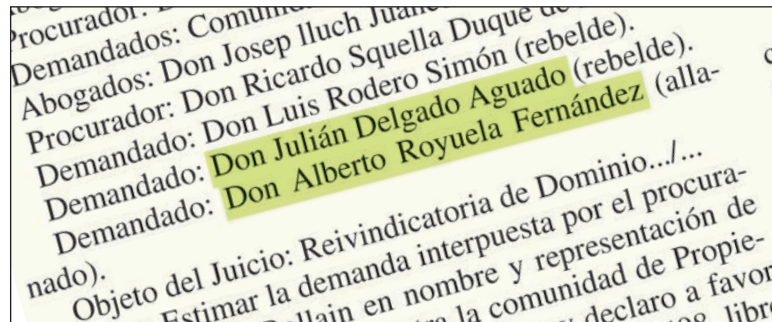
De Barcelona a Pequín: Jocs Olímpics sota sospita

Les olimpíades han anat sempre acompanyades de la controvèrsia als indrets on s'han dut a terme. Així, a Barcelona, l'ombra de l'operació Garzón i de les tortures va marcar la vida de molts independentistes els dies previs a la cita olímpica, tot i el silenci que la majoria de mitjans de comunicació van practicar. Els Jocs de Berlín, en ple règim nazi, i ara la concessió olímpica a Pequín també han aixecat polseguera. Precisament, les olimpíades que comencen d'aquí poc estan marcades per les reiterades denúncies contra el règim xinès per la vulneració de drets humans i l'evident desigualtat social.

» Així està el pati // Pàgina 12

Julián Delgado, antic cap de Xavier Vilaró, sentenciat en rebel·lia

Segons consta al Boletín Oficial del Estado (BOE) del 19 de juliol, l'antic cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona ha estat sentenciat en rebel·lia per un afer immobiliari a l'illa de Menorca. La sentència, dictada pels jutjats de Ciutat

della, també es fa extensiva a Alberto Royuela, conegut subhaster barceloní. Es tracta de l'últim episodi d'una extensa llista d'irregularitats que han pesat sobre algunes actuacions dels responsables de la policia municipal.

»» La Directa, amb nou disseny, tornarà el proper 3 de setembre »»

Editorial

Eurogames: normalitat o negoci?

Aquests dies Barcelona ha albergat una trobada internacional esportiva anomenada *Eurogames 2008*. Era la tretzena edició d'un encounter de gais, lesbianes i transsexuals que competeixen en les diferents modalitats esportives que podríem trobar en uns Jocs Olímpics, una forma lúdica de visibilitzar totes les identitats sexuals o de gènere, sense complexos ni limitacions. Agrupar-se per decidir, per disfrutar, per participar, per viure les igualtats o les diferències com cadascú les senti i les interpreti ens sembla del tot respectable. Ara bé, potser s'ha venut la imatge d'un món fictici que no existeix. La imatge d'aquesta Barcelona tan integradora i respectuosa —on fins i tot es fa una trobada de policies gais i lesbianes— és del tot falsa. El 99% dels membres dels cossos i forces de seguretat són, per definició, homòfobs i racistes. No perquè siguin d'extrema dreta tots ells i elles, sinó perquè les mateixes lleis els converteixen en garants legals de les actituds excoients per qüestions de raça —aplicació de lleis d'estrangeria— o perquè el seu substrat cultural i social els fa utilitzar permanentment expressions sexistes i homòfobes. Durant aquests dies la ciutat de Barcelona ha obert les portes a la diversitat d'identitats sexuals o a la diversitat de MasterCard vingudes del nord d'Europa? Les trobades de gais, lesbianes i transsexuals de base, crítiques i sense suport empresarial no són publicitades i fins i tot són perseguides. Això va passar ara fa tres anys amb la celebració del *Queerupton*. Encara hi ha vuit persones processades arran d'una càrrega policial contra una manifestació en l'àmbit d'aquelles jornades. Tot el respecte i suport a la visibilització de les lluites d'identitat sexual i de gènere, però molt de compte a l'hora de voler guanyar drets a costa de la tarjeta de crèdit. Crearem una nova frontera entre homosexuals rics i homosexuals pobres. Que trist.

Pensem, doncs existim

Quan l'independentisme pateix miopia

✉ Pau Llonch

/directa@setmanaridirecta.info/

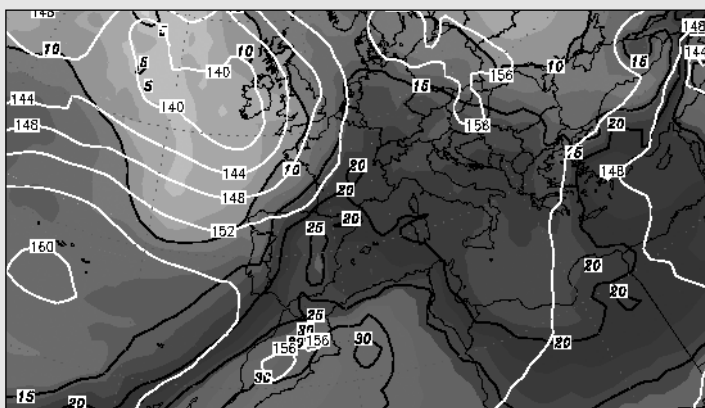
L'arrest de Radovan Karadzic és el darrer dels episodis d'una ficció imperialista narrada amb, des de i per a la mentida. Primer ens van fer creure que els feixistes croats de Tudjman i els extremistes mercenaris musulmans d'Izetbegovic eren els bons de la pel·lícula. Els serbis, que convivia en el seu propi país, Iugoslàvia, amb múltiples nacionalitats (serbocroats musulmans, croats a seques, gitanos o famílies mixtes) ens els van pintar com un dimoni que havia patit una deriva ultranacionalista en quatre dies. El guió per l'esquarterament de l'últim reducte socialista d'Europa, Iugoslàvia, reticent a malvendre les empreses públiques a les multinacionals estrangeres —principalment alemanyes— i a l'OTAN —summament més respectuosa

amb les minories lingüístiques que qualsevol estat burgès d'Europa avui dia— estava escrit.

Per justificar les independències que han desembocat en règims mafiosos, traficants i capitalistes com el de la recent autoanomenada nació kosovar per partidaris ultradretans de la *Gran Albània ètnicament pura* com Thaci, han utilitzat el de sempre, el mateix que a l'Iraq: la mentida. I és que l'independentisme no pot recolzar-les en totes les circumstàncies i més quan respon a l'estratègia econòmica imperialista genocida. Mentien quan parlaven de genocidi a Srebrenica (fins i tot la Haya, de dubtosa imparcialitat, n'ha negat l'existència), un poble on suposadament es varen matar 8.000 civils indefensos malgrat només haver-se trobat uns 1.000 cadàvers, la majoria dels quals de combatents musulmans finançats pels serveis se-

crets alemanys per desestabilitzar la regió i construir el corredor energètic que Iugoslàvia es negava a construir.

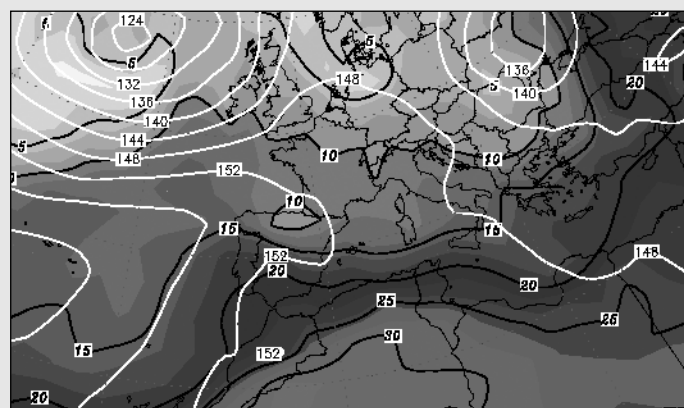
Mentien quan ens parlaven dels drets històrics de territoris com Bòsnia, que mai a la història havia estat una nació, sinó un territori ocupat per serbis, generalment ortodoxos, croats (catòlics) i musulmans d'origen serbi o croat que convivia pacíficament fins que el 1991 el canceller Kohl va començar el que ni l'emperador Guillem ni Hitler havien aconseguit: annexionar una zona dividint-la per conquerir mercats i rutes estratègiques. Ningú es pregunta perquè la base militar ianqui més gran del món es troba a Kosovo? I jo mentiria si no digués que els catalans que defensaven Kosovo i els que defensaven Bòsnia i Croàcia no sou patriotes, sou idiotes. O voluntàriament de dretes. ☺

La canícula s'instal·la a tota la mediterrània occidental.

Canícula

Històricament, l'última setmana de juliol és anomenada la setmana de la canícula. Es tracta dels dies més càlids de l'any estadísticament. Enguany això es complirà. Fins el 7 d'agost es mantindrà aquesta situació de bombolla càlida. A partir del 8 d'agost les masses més fresques de l'Atlàntic agafaran embranzida i, de retruc, faran créixer tempestes.

Sembla que la segona setmana d'agost l'ambient serà més fresc.

Com s'ha fet?

Bé, aquesta és la darrera setmana abans de les merescudes vacances d'estiu. Vacances que ja començàvem a necessitar amb urgència, tant les persones que col·laborem cada setmana per fer possible la DIRECTA com per les màquines que ens hi ajuden (que ja treuen guspires). Agafarem forces, ens refrescarem les idees, espantarem els nostres monstres i tornarem amb força renovada. Algú dirà que això es diu per dir, cada any igual. Però no. En el nostre cas serà cert. I si algú no s'ho creu, que estigui atent el 3 de setembre. Bones vacances a tothom!

Fe d'errades: La notícia de la setmana passada sobre el desallotjament de La Gorda contenia algun error. Les tres noies de la teulada no estan encadenades. Sí que hi havia dues noies més encadenades al balcó. I vam olvidar precisar que es tracta d'una casa de dones.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas i Manel Ros • **Impressions:** Laia Alsina i Lèlia Becana • **Així està el pati:** Jesús Rodríguez i Pau Cortina • **Roda el món:** Guillem Sánchez • **Observatori dels mitjans:** Enric Borràs i Abelló • **Què es cou:** Gemma Garcia i Jordi Panyella • **Expressions:** Roger Palà i Estel Barbé Serra • **La graella:** Xavi Camós • **La Indirecta:** Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ: l'asterisc
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS: Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond
DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Paco Arjona

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 29

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o una altra limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

BARCELONA 92 // SETZÈ ANIVERSARI DE LA 'GARZONADA'

Un mur de silenci sobre les tortures dels 'nostres' Jocs

La unanimitat dels mitjans de comunicació a l'hora de ressaltar la repressió xinesa contra el Tibet contrasta amb l'ocultació de les tortures de l'operació Garzón

✉ **Martina Broz**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Arran de la celebració dels Jocs Olímpics de Pequín 2008, els mitjans de comunicació catalans s'han esquinçat les vestidures denunciant la repressió del govern xinès contra el poble tibetà. Les crides al respecte dels drets humans i en defensa de la realitat nacional tibetana han estat una constant entre la classe política i els mitjans de comunicació durant els últims mesos. Aquesta actitud, però, contrasta amb la poca valentia que va mostrar la premsa del país l'any 1992, quan l'Estat

*L'any 1992,
l'Estat espanyol
va decidir
acabar per la
via ràpida amb
qualsevol
mostra de
dissidència
independentista*

espanyol va decidir acabar per la via ràpida amb qualsevol mostra de dissidència independentista arran de l'arribada dels Jocs Olímpics a Barcelona. Va ser el que es va conèixer com l'operació Garzón, que va suposar la detenció i en alguns casos l'empresonament d'una cinquantena de militants independentistes, vinculats majoritàriament a l'MDT i Terra Lliure.

Tot va començar el 29 de juny: set detinguts a diferents punts del país. La resposta —o no resposta— mediàtica encara havia d'agafar força, però durant les setmanes següents irromprà sense aturador, la majoria amb aire sibil·lí, d'altres —poques— ocupant la cresta de la polèmica. Amb l'excepció puntual d'alguns mitjans i d'alguns periodistes, la informació sobre l'operació Garzón als Països Catalans i a la resta de l'Estat va respondre molt més als interessos de les versions i les activitats policials que no pas a la informació contrastada i àmplia que se suposa que existeix en una societat democràtica. Noms com els dels periodistes Salvador Alsius, Jordi Vendrell o Quim Gil van patir en primera persona les conseqüències d'informar d'acord amb els criteris periodístics.

► Conseqüències immediates a TV3

Una de les situacions més significatives es va viure als mitjans de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El 9 de juliol de 1992, Salvador Alsius, aleshores director i presentador del Telenotícies Migdia, va entrevistar Carles Bonaventura, víctima de tortures en el marc de l'operació Garzón i que acabava de sortir de la presó. La resposta de la direcció, tot i que no immediata, sí que va ser contundent. Alsius va deixar el TN Migdia per passar a presentar el TN Cap de Setmana i a ocupar-se de la crònica social i cultural.

Però el d'Alsius no va ser un cas únic a TV3, tal com recull David Bassa a *L'operació Garzón. Un balanç de Barcelona '92*. TV3 i Catalunya Ràdio van pressionar els seus treballadors amb l'objectiu de difuminar les denúncies dels detinguts torturats, alhora que es prioritzava la versió oficial.

Cartell de l'època denunciant la corrupció del govern socialista; amb Felipe González, De la Rosa, Roldán, Garzón i Pujol

El mateix 9 de juliol, el TN Comarques va emetre unes imatges d'arxiu per il·lustrar les tortures que denunciaven els detinguts gironins. La direcció de Televisió de Catalunya va obrir un expedient al delegat de TVC a Girona i el va sancionar amb quinze dies de suspensió de sou i feina.

► **Els 'sociates' i la democràcia**
També a Catalunya Ràdio es va viure un capítol d'interferència sobre la tasca dels professionals. *L'orquestra* era una tertúlia d'actualitat dirigida per Jordi Vendrell amb la participació de Josep Maria Terricabras, Modest Prats i Josep Murgades. Els primers minuts del programa del 10 de juliol de 1992 es van centrar en l'operació Garzón:

— A l'Estat franquista, per fer una cosa així, li va caldre una dictadura i, en canvi, ara els sociates són capaços de fer-ho en democràcia. Això té mèrit per part dels sociates.

— Ara, a mi m'ha anat creant —als que ho sofrem— la mateixa sensació i el mateix clima, eh...

— Home, i tant!

— Això d'haver de començar a firmar manifestos, d'haver-te de reunir amb amics a veure què faràs, haver de telefonar a un lloc o un altre...

— I és que, a més, els periodistes que hi havia de tota la gent detinguda... Això també és molt simptomàtic.

— És una reculada en el túnel del temps?

La setmana següent s'havia d'emetre l'últim programa de la temporada, però la reacció de la direcció de la Corporació va ser fulminant i *L'orquestra* no es va emetre més. Aquell penúltim programa de *L'orquestra* també va patir de certs tics visionaris: "Van per tots, o sigui que qui hagi estat apuntat en alguna llista...", "tendència general de poca sensibilitat democràtica", "tot té un preu, però el que estem pagant és massa car", "no podem furgar-nos el nas en públic!".

► Un cas de dignitat professional

Les acusacions que es van poder escoltar en l'imprevist últim programa de *L'orquestra* també assenyalaven el diari *El País*. Es feia una crítica de l'editorial del dia anterior, titulada *Operación necesaria*. Un editorial que va acabar amb la paciència del periodista del mateix diari Quim Gil, que va presentar la seva dimissió com a corresponsal a Girona. Pocs dies abans, Quim Gil havia signat una notícia que recollia la detenció de Marcel Dalmau, a la qual es va afegir una frase que Gil no havia escrit: "El registro practicado en casa de Marcel Dalmau dió como resultado el hallazgo de algún arma blanca, sin que hayan especificado su número ni sus características". Per dignitat professional, Quim Gil va deixar *El País*.

*Periodistes com
Salvador Alsius,
Jordi Vendrell o
Quim Gil van
patir en primera
persona les
conseqüències
d'informar
d'acord amb
els criteris
periodístics*

D'aquell estiu, però, les víctimes de les tortures sempre guardaran una petita esclatxa de claror mediàtica. Cal destacar l'actitud valenta del diari *El Punt* —la Guàrdia Civil en va detenir un treballador en el marc de l'operació—, el setmanari *El Temps* —se'n va escorcollar la seu i es va detenir el periodista Oriol Malló— i de part de la premsa comarcal de l'època. ①

La reflexió

Voleu dir que són els drets humans?

✉ **David Bassa. Periodista**

Estic sincerament astorat davant l'atac d'humanitat que aquests últims mesos han tingut els principals mitjans de comunicació espanyols. Ara resulta que la policia xinesa deté i tortura tibetans amb l'excusa olímpica i això esvera les grans plomes espanyoles. He dit astorat? Perdoneu, volia dir divertit. Fins i tot rialler. Sí, perquè davant de tanta farsa i tant cinisme sense escrúpols només pots plorar o riure. I aquests

dies estiuencs m'estimo més la segona opció.

Sembla que ningú ja no es recorda d'editorials com la d'*El País* del 9 de juliol de 1992 en què, sota l'explícit títol d'*Operación necesaria*, el rotatiu del grup Prisa defensava la detenció de més de cinquanta independentistes i l'aplicació de la Llei Antiterrorista als detinguts en un text que acabava amb la següent amenaça —perdó, ells en diuen reflexió: "Deberían reflexionar quienes apuestan estúpidamente por la campaña paraolímpica Freedom for Catalonia". Segons *El*

País, doncs, els detinguts mereixien estar als calabossos per estúpids i paralímpics. Sort que és un diari d'esquerres, símbol i referent del periodisme *progre* espanyol i també —encara!— català. Perquè, si no fos així, podríem arribar a concloure que els periodistes *progres* espanyols són tan democràtics i d'esquerres com els caps de premsa de la dictadura de Deng Xiaoping. Però, és clar, segurament seria un error fruit de la nostra manera esbiaixada de mirar el món. A qui se li acut creure que els drets humans són universals?

Jocs Olímpics sota sospita

ENTREVISTA // RAMON PIQUÉ, DETINGUT DURANT L'OPERACIÓ GARZÓN

“No hem de menysprear cap barricada”

A Ramon Piqué no li agraden gaire els esports. A aquesta manca d'interès, s'hi afegeix el fet que des de Barcelona 92 no ha pogut viure mai uns Jocs Olímpics des de la perspectiva d'un ciutadà qualsevol. Cap del Departament de Traducció i Interpretació de la UAB, l'any 1992 militava al Moviment de Defensa de la Terra (MDT). Va ser detingut en el marc de l'operació Garzón, acusat de pertànyer a Terra Lliure, unes acusacions que sempre va negar. Jutjat i condemnat el 1995, ell i setze independentistes més van decidir portar l'Estat espanyol a judici per no haver investigat les denúncies per tortures de la garzonada. Van guanyar. El novembre de 2003, el Tribunal dels Drets Humans d'Estrasburg va sentenciar que Espanya no havia investigat les seves denúncies. Era la primera vegada que un tribunal internacional emetia una sentència en aquesta línia. Han estat indemnitzats cadascun d'ells amb 8.000 euros, que han emprat exclusivament per fundar l'associació Memòria contra la Tortura, que lluita per l'eradicació d'aquesta pràctica.

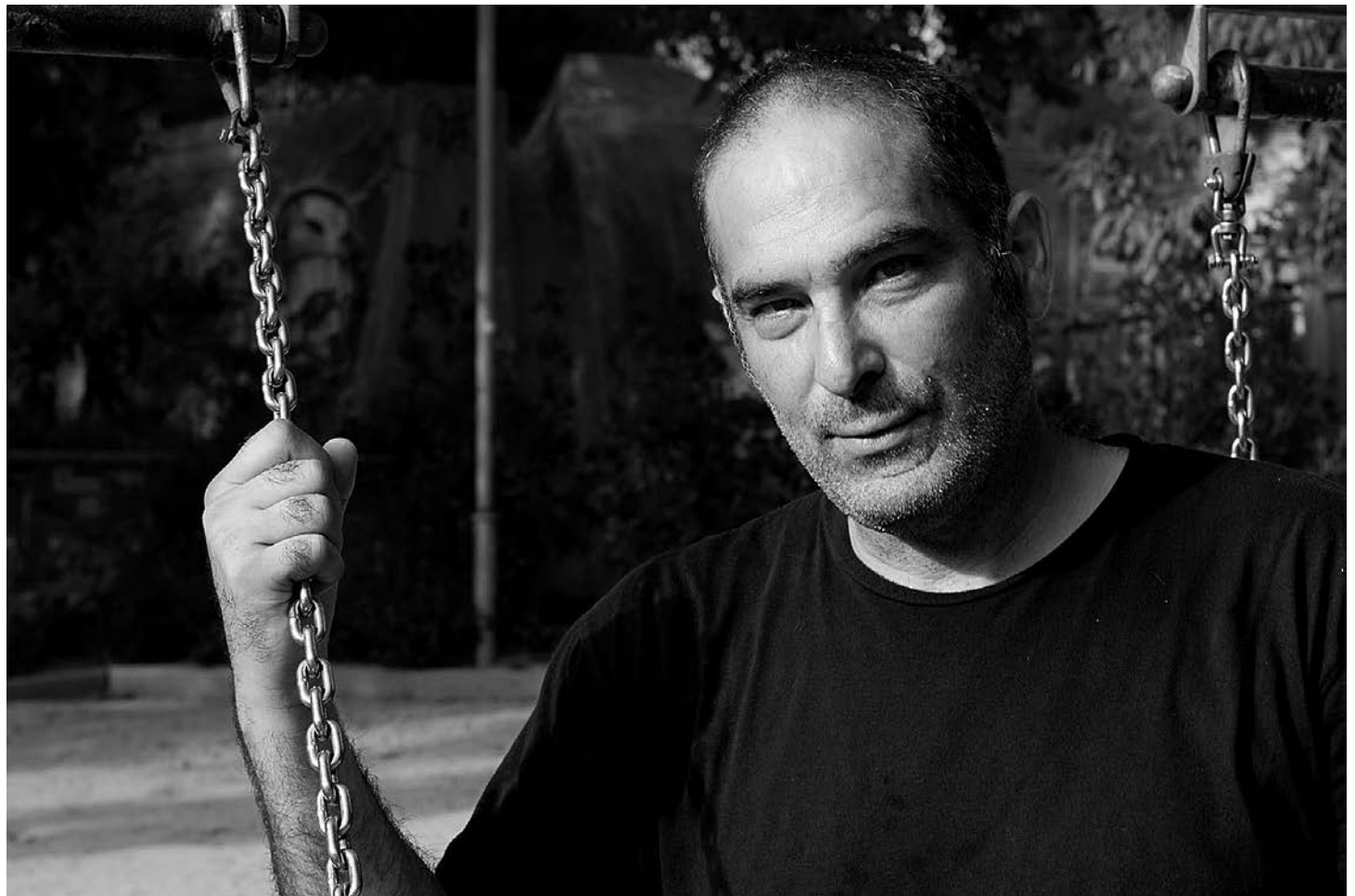
Roger Palà
redaccio@setmanaridirecta.info/

Quina reflexió et ve al cap quan veus la denúncia que fan els mitjans de comunicació sobre la repressió xinesa al Tibet arran dels Jocs Olímpics de Pequín?

Sempre que toquen olimpíades em passen pel cap multitud de sentiments i records. Molts d'ells són titulars de diaris i informacions que es van publicar en el seu dia sobre nosaltres. Sorpren el grau d'escàndol mediàtic que produeix la repressió als tibetans i que, en canvi, cap mitjà de comunicació s'atreveix a fer públiques les

“Els mitjans de comunicació tenen una responsabilitat molt important en matèria de tortura”

denúncies per tortures dels independentistes detinguts l'any 92 durant els nostres Jocs Olímpics. Molt poca gent fa l'exercici de recordar què va passar.

Eduardo Díaz

Sempre és més fàcil veure la palla a l'ull del veí...

Els catalans —i no sé si amb altres pobles del món passa el mateix— tenim tendència a ser més solidaris amb causes que no són les nostres. I no només amb la qüestió del País Basc, que potser seria l'exemple més clàssic d'aquest fenomen. A nivell personal, sobre el cas concret dels fets de Barcelona 92, des de llavors no he viscut mai uns Jocs Olímpics des de la normalitat. Tan en el cas d'Atlanta com el de Sidney no he pogut fer res més que recordar els meus jocs i les circumstàncies que els van envoltar.

Molts mitjans de comunicació, però, van començar a parlar de l'operació Garzón.

Va aparèixer, sobretot, la versió oficial que parlava de la desarticulació de Terra Lliure: bàsicament allò que la Guàrdia Civil va filtrar a la premsa. I si alguna vegada va aparèixer alguna cosa en relació a les denúncies per tortures, sempre va quedar ofegat per la versió institucional. Els mitjans tenen una responsabilitat molt important en matèria de tortura. El rebuig social cap als maltractaments es produeix a partir que un fet és conegut i això només passa si els mitjans de comunicació se'n fan ressò. Mentre la premsa continuï maximitzant les versions oficials i silenciant les denúncies, la tortura seguirà existint.

Ara, els detinguts del 92 impulsen l'associació Memòria contra la Tortura, que lluita per l'eradicació d'aquesta pràctica. La sentència d'Estrasburg ha tingut algun efecte?

Hem detectat que es produeix un fenomen curiós. Si fins aleshores les instruccions judicials que s'obrien per temes de tortura s'arxivaven a les primeres de canvi, a partir d'aleshores la judicatura s'ha vist obligada, en molts casos, a fer una mena de simulacre d'investigació, que gairebé sempre acaba en arxiu. És un pas.

“Quinze anys després, la gent està perdent la por i s'atreveix a denunciar molt més que abans”

Quina diferència hi ha entre la tortura ara i fa quinze anys?

La gent està perdent la por i s'atreveix a denunciar molt més que abans. Aquest és un tema clau perquè ajuda a visibilitzar la tortura. Hi ha elements que ho afavoreixen: cada cop hi ha més informes d'organismes internacionals que assenyalen que l'Estat espanyol encara té molta feina a fer en aquest àmbit.

Creus que s'ha avançat a nivell polític en l'àmbit de prevenció de la tortura?

Arran de l'acció de Memòria contra la Tortura, el Parlament de Catalunya ha aprovat una proposició no de llei que insta a implementar les recomanacions que ha fet el relator de les Nacions Unides en aquesta matèria a l'Estat espanyol. En aquest sentit, hem vist com gràcies a la col·locació de càmeres a les comissaries dels Mossos han sortit a la llum diversos casos de maltractaments. Tot i això, no confiem gaire en la qüestió de la videovigilància perquè el torturador, si vol, sap trobar la forma de burlar-la. En canvi, en temes més rellevants com la possibilitat de comptar amb un metge de confiança durant la detenció no s'ha avançat gens.

Vist des de la distància, creus que l'operació Garzón va aconseguir els seus objectius?

Depèn. Si el que pretenia l'Estat era passar uns Jocs Olímpics tranquils, òbviament que sí perquè tot va anar com una seda. Si el que volia era aplicar la maquinària de la repressió i que no passés res, en absolut que no: gràcies a la feina que hem dut a terme, un jutge com Baltasar Garzón ha estat assenyalat com un personatge amb merda a les sabates. I si l'objectiu era que tots aquells qui vam patir la repressió del 92 tornéssim cap a casa i ens convencéssim que ja

no teníem res a fer políticament, tampoc. Cadascú ha fet el seu camí, però hem convergit en una entitat com Memòria contra la Tortura, que ha agafat el relleu d'aquesta lluita i treballa a partir de l'experiència que hem acumulat.

“L'operació Garzón no va aconseguir els seus objectius”

Quin aprenentatge has extret de tot aquest periple judicial i polític?

Dues lliçons: la primera és que som més forts del que ens pensem. El que hem de fer és creure que allò pel què lluitem val la pena i organitzar-nos. No és tant una qüestió de nombre, sinó d'estratègia: si sabem què volem podem guanyar. I en segon lloc, que no podem menysprear cap barricada. L'independentisme, que té una gran tradició de lluita al carrer, no ha de menystenir altres àmbits com, per exemple, el front institucional. Es tracta d'interpel·lar els polítics i que es mullin. Obliguem-los a moure fitxa. Memòria contra la Tortura s'ha reunit amb tothom: fins i tot amb el PP. Si és un pas en el camí per l'eradicació total de la tortura, ens reunim amb el dimoni.

JOCS OLÍMPICS SOTA SOSPITAMEMÒRIA HISTÒRICA // **L'OLIMPIADA POPULAR DE 1936**

Les altres olimpíades de Barcelona

L'any 1936 Barcelona va organitzar les Olimpíades Populares amb la participació d'associacions i ateneus de base, però el cop d'estat feixista va impedir la seva celebració

☞ **Manel Ros**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'any 1992 Barcelona va acollir les seves primeres olimpíades. Uns Jocs Olímpics que el llavors president del Comitè Olímpic Internacional (COI), l'exfalangista Juan Antonio Samaranch, va batejar com "les millors de la història". Malgrat això, aquella no va ser la primera vegada que s'intentaven organitzar unes olimpíades a Barcelona.

"En poc temps el projecte d'organitzar unes olimpíades alternatives es va anar estenent ràpidament"

L'any 1936 era any d'olimpíades i les ciutats més ben situades per acollir-les eren Barcelona i Berlín. Finalment, en una decisió polèmica, el COI -que es va espantar pel canvi republicà a l'Estat espanyol- va optar per l'opció alemanya i el règim de Hitler. Com a resposta a aquests Jocs organitzats per un règim feixista, les organitzacions antifeixistes i d'esquerrres de la capital catalana van cooperar per tal d'impulsar la que seria coneguda com l'Olimpiada Popular.

Des de l'any 1921, a Europa ja hi havien hagut quatre olimpíades obreres. Algunes d'elles organitzades per la Internacional de l'Esport Roig. Tot i això, l'Olimpiada Popular de Barcelona era

diferent ja que sorgia de l'autoorganització d'associacions populars i de base. La tradició popular i associativa dels barris obrers de la ciutat va ser -sens dubte- un puntal clau per tirar-la endavant. Anteriorment, una trentena d'associacions i ateneus s'havien unit en l'anomenat Comitè Català pro Esport Popular amb la intenció de projectar-lo entre les classes populars i l'organització de l'Olimpiada alternativa va passar a ser la seva prioritat.

En poc temps el projecte de contraprogramar uns Jocs Olímpics als de l'Alemanya nazi es va anar estenent ràpidament, i, de fet, el moviment internacional que es va forjar al voltant de les olimpíades va aglutinar un autèntic Comitè Olímpic Alternatiu, on es podien trobar deu federacions internacionals, vuit espanyoles, sis catalanes i vint-i-tres delegacions d'Estat, entre les quals hi havia els Estats Units, França o Anglaterra, però també nacions sense estat com Palestina, Alsàcia, Catalunya o Euskadi, que per primera vegada eren representades en un esdeveniment internacional. Això, sumat als més de 6.000 atletes que s'hi havien inscrit, feia preveure un èxit absolut.

► **Democratització de l'esport**
El concepte d'esport popular es va començar a desenvolupar als anys vint. En aquells moments, l'esport estava controlat i era practicat per les classes benestants, basant-se en l'exclusivitat, la competició i l'esport com a espectacle consumit passivament. El sorgiment de l'esport popular anava lligat a la seva democratització. Tothom tenia el dret de practicar-lo. Així, en l'àmbit de l'esport popular no es

buscava la competició, sinó l'esperit de superació i s'evitava en tot moment el culte als i les esportistes. Per altra banda, es refusava la comercialització de l'esport i es promovia l'amateurisme, alhora que buscava en tot moment la confraternització entre les persones que el practicaven.

Així, des dels ateneus obrers i a través de l'autoorganització, es posaven en marxa instal·lacions i seccions esportives per promocionar l'esport de base. I fent-ho, suplien la feina que les institucions no havien fet als barris obrers. A més, es va començar a organitzar l'esport femení amb la creació, per exemple, del Club Femení d'Esports.

L'Olimpiada Popular s'havia d'inaugurar el 19 de juliol amb diverses manifestacions i festes que havien de durar tota la setmana. Malauradament i precisament aquell mateix dia, el cop d'estat feixista de Franco ho va evitar. Molts dels atletes que havien de participar-hi es van quedar a Barcelona i es van allistar a les Brigades Internacionals. Però no van ser els únics. Atletes d'aquí també es van allistar per anar al front, tot demostrant el seu compromís polític. Un exemple va ser la Unió Esportiva de Sants, que el mes de setembre va formar la columna *Els esportius*.

El poeta Josep Maria de Sagarra havia escrit l'himne que s'havia de cantar a la inauguració. Una de les estrofes deia així: "Sota el cel blau, l'únic mot que ens escua, un crit d'alegria, Pau". El COI va preferir unes olimpíades en els aires de la Berlín nazi i, casualment, com va fer Samaranch el 92, també les va qualificar com "les millors de la història".

MÓN // MEMÒRIA HISTÒRICA

Breu història (política) dels Jocs

☞ **Sergi Picazo**

Jocs Olímpics i política van absolutament units. La controvertida, sagnant i bàrbara història del segle XX s'ha plasmat en totes i cadascuna de les olimpíades, tot obviat la *treva olímpica* de l'antiga Grècia. La repercussió de l'esdeveniment, retransmès en directe per centenars de televisions de tot el planeta, fa que governs i opositors intentin utilitzar els Jocs per mostrar els seus èxits. Un exemple, durant la Guerra Freda, va ser el boicot dels Estats Units a Moscou'80 i el del Bloc Soviètic a Los Angeles'84.

MÈXIC'68

La matança de la plaça Tlatelolco
Setmanes abans dels Jocs, grans manifestacions estudiantils van denunciar la *dictadura* del PRI i del president Díaz Ordaz per la usurpació de la revolució de Zapata i Pancho Villa. Tot plegat va acabar en sang. L'exèrcit va atacar una manifestació, va bloquejar la plaça de Tlatelolco, a Mèxic DF, i va disparar contra centenars d'estudiants desarmats.

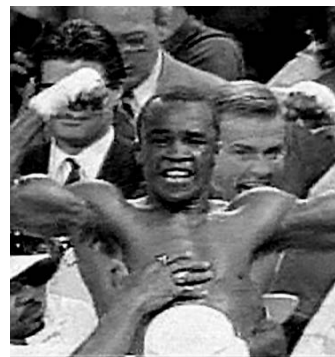
El puny aixecat del Black Power

La lluita més política i radical dels negres dels Estats Units, en plena efervescència de les manifestacions pels drets civils i dels Black Panthers, es va traslladar a l'estadi olímpic de Mèxic. Durant la cerimònia d'entrega de medalles, dos atletes negres nord-americans, Tommy Smith i John Carlos -guanyadors de l'or i el bronze dels 400 metres llires- van deixar bocabadat el món amb un simple gest: van aixecar el puny dret amb un guant de color negre.

MUNIC'72

Setembre Negre
La reivindicació palestina

Després de la Guerra del 67 i l'ocupació israeliana de tot Palestina, els grups armats palestins van iniciar una sèrie d'atacs a Europa per exigir la retirada de l'exèrcit d'Israel. L'escamot palestí Setembre Negre va aprofitar la manca de seguretat de la Vila Olímpica de Munic per segrestar i assassinar 11 integrants de l'equip olímpic israelià.

MONTREAL'76**Africans contra l'apartheid.**

El somni olímpic de Montreal va provocar un déficit de mil milions de dòlars a les arques públiques. Per completar el fracàs, quan la reina de Gran Bretanya Isabel II va inaugurar els Jocs faltaven 22 països africans. Dos dies abans s'havien retirat en protesta per la gira de l'equip de rugby de Nova Zelanda -que pertany a la Commonwealth- per la Sud-àfrica de l'apartheid.

SEÜL'88.

'Restaurar l'ordre' a Corea del Sud

Els Jocs van néixer amb la intenció d'ocultar la imatge brutal de la Junta Militar i trobar nous mercats per l'expansió capitalista. El líder militar Chun Doo Hwan va aprofitar l'esdeveniment per dur a la pràctica el seu lema de *restaurar l'ordre* i detenir milers de dissidents. El govern dels EUA, per por d'un atac de Corea del Nord, va enviar a les costes coreanes bona part de la seva flota de vaixells.

JOCS OLÍMPICS SOTA SOSPITA

XINA // Els Jocs Olímpics: aparador d'un creixement econòmic espectacular i desigual

Pequín 2008: el segon gran salt

✉ Andreu Jerez
/Pequín (Xina)/

“**H**e viscut cinc anys a Texas i ara puc comparar els Estats Units amb el meu país. La Xina és el país més gran del món. Per continuar endavant amb el nostre desenvolupament econòmic necessitem un poder central, una mà de ferro que controli i faci avançar el país. Els canvis polítics vindran, però primer hem de consolidar el procés de desenvolupament econòmic que el nostre govern va posar en marxa ara fa 30 anys. És cert que a la Xina només hi ha un partit i que la llibertat de premsa i d'opinió estan limitades, però la llibertat econòmica sí que és un fet: a la Xina, si vols, pots treballar i guanyar diners. Viuràs tranquil si no

Feng personifica la nova classe mitjana nascuda d'un sistema batejat com a capitalisme autoritari

et fiques en afers polítics. Això és el que jo faig per la meua empresa: fer diners i deixar que el govern s'encarregui de la política i de mantenir l'estabilitat del país. Si mires els altres països comunistes de l'entorn, com per exemple Corea del Nord, t'adonaràs que l'ortodòxia no porta enlloc: els nord-coreans no tenen ni què menjar. El govern xinès es va adonar que, per sobreviure com a règim, només tenia un camí: introduir canvis en l'economia. I els canvis han funcionat a les mil meravelles”.

Songming Feng és l'exemple perfecte de la nova Xina. Feng treballa com a alt executiu en una de les empreses xineses més importants del moment, Lenovo. Una multinacional de noves tecnologies (infor-

màtica i telefonia mòbil) i una de les primeres empreses que es va aprofitar de les mesures oberturistes introduïdes pel Partit Comunista Xinès a partir dels anys vuitanta. La seva mirada sobre el seu propi país és profundament pragmàtica i amoral. Songming Feng sap que a la Xina no existeix la llibertat de premsa, opinió ni reunió. També sap que el govern no respecta els drets humans més bàsics i que aplica la pena de mort de manera sistemàtica. Però Feng és conscient que el Partit Comunista assegura l'estabilitat política i la llibertat econòmica (al més pur estil neoliberal), necessàries perquè persones ben formades com ell puguin guanyar diners ràpidament a canvi d'unes jornades de feina llargues i de molt sacrifici personal. Feng personifica a la perfecció la nova classe mitjana xinesa nascuda d'un sistema batejat com a capitalisme autoritari.

El govern xinès pretén que els Jocs Olímpics (JO) del proper agost suposin una fita d'aquest procés de desenvolupament econòmic. Amb un creixement mitjà de més del 10% durant els últims cinc anys, el gegant asiàtic vol rebre una empenta a través d'un esdeveniment a gran escala que no tan sols mantingui la velocitat del tren econòmic, sinó que també suposi una gran operació de relacions públiques de cara a la resta del món. Un segon salt endavant al preu que sigui necessari.

Les víctimes del desenvolupament

Segons els estàndards de l'ONU, a la Xina hi ha 200 milions de pobres, és a dir, persones que viuen amb menys d'un dòlar al dia. Segons dades del Ministeri de Treball xinès, un 20% dels xinesos ingressa més del 55% de la renda nacional, mentre el 20% més pobre no arriba al 7%. Mentre el primer trimestre de 2008 la renda *per capita rural* era de 1.494 iuans (uns 140 euros), a les ciutats va arribar als 4.386 (uns 430 euros). Dels 1.300 milions de xinesos, 900 no tenen accés al temple del consum.

Amb aquest panorama, no és d'estranyar que creixin les protestes, sobretot al camp. Segons fonts del Ministeri de Seguretat Pública, el 2003 el nombre de protestes va ser de 58.000, el 2004 n'hi va haver 74.000 i durant el 2005 les revoltes van arribar a 87.000. Són xifres oficials que no poden amagar el malestar d'una part de la societat que se sent apartada d'una prosperitat que gaudeixen fonamentalment les grans ciutats del sud-est.

Com afirma Wang Hui, professor de Ciències Socials de la universitat de Qingha, a Pequín, l'aixecament de la plaça de Tiananmen de 1989 s'ha de situar en el “context de la globalització dels mercats i de les creixents protestes contra el sistema econòmic mundial dominant actualment”. Sí, la revolta va ser encapçalada per estudiants i professors liberals, però va representar el descontent de bona part de la societat xinesa i no sols perseguia una democratització de les institucions

del país, sinó també “l'establiment d'un sistema econòmic just, igualitari i autènticament democràtic”. És a dir, que va ser una mena de reacció contra els estralls socials provocats pel

El Govern xinès pretén que els Jocs Olímpics del proper agost suposin una fita d'aquest desenvolupament econòmic brutal

gir neoliberal del Partit Comunista Xinès en el pla econòmic. La revolta va ser aixafada brutalment.

Des d'aleshores, les coses han millorat per una part de la societat

xinesa, però les diferències entre rics i pobres —com a la resta del món— també són més grans. Quin paper juguen els JO en aquest procés neoliberalitzador? Segons l'Oficina de Propaganda del Comitè Organitzador, els JO “permetran donar a conèixer la Xina a la resta del món i suposaran una gran empenta al desenvolupament econòmic del país i per millorar les condicions mediambientals. Els JO han de ser una finestra per a la resta del món, que la gent entengui que es tracta d'un país amb més de 5.000 anys d'història, una de les nacions més antigues del món, ara immersa en un procés de desenvolupament imparabla”.

El govern ha invertit 2,5 bilions de dòlars en l'esdeveniment, que ha creat prop de 2,4 milions de llocs de treball i ha augmentat el PIB del país en un 0,4%. Sens dubte, els números macroeconòmics sortiran enfortits després de l'experiència. Però caldrà veure si el pragmatisme del règim podrà reaccionar davant les contra-

La llarga marxa cap al neoliberalisme

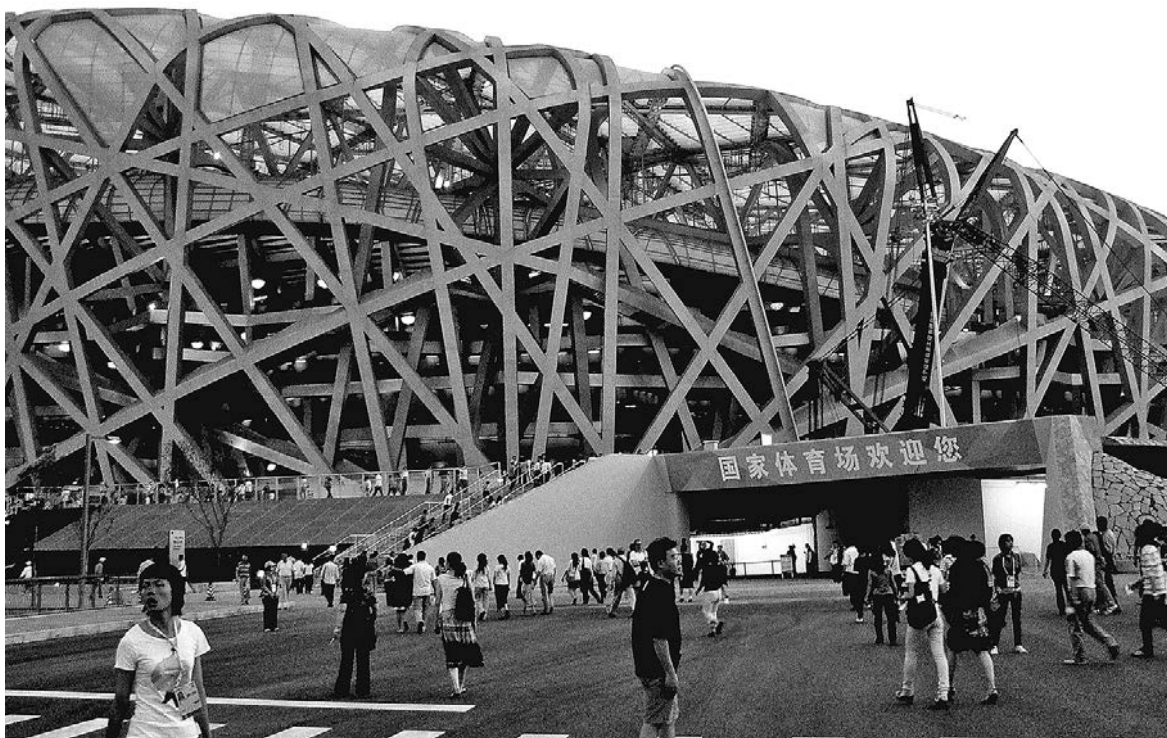

Mao Tse-tung va néixer en una família humil del centre de la Xina el 1893. El 1949, amb un exèrcit format per camperols, va portar els comunistes xinesos al poder, tot fent ombra al model socialista de la Unió Soviètica. Mao va establir un règim basat en el culte a la seva persona, els principals exponents del qual van ser el Gran Salt Endavant i la Revolució Cultural. El primer va ser un intent fracassat d'industrialitzar el país a marxes forçades. El segon, l'extensió de la lluita de classes a tota la societat xinesa. Mao continua essent el referent històric del règim comunista de Pequín, però de les seves receptes econòmiques i ideològiques en queda poc actualment.

Després de la mort de Mao el 1976, Deng Xiaoping es va imposar en la lluita pel poder dins del Partit Comunista Xinès. Xiaoping és recordat per haver estat el principal promotor de les reformes econòmiques que han transformat el país, l'iniciador de l'obertura cap a Occident i del gir neoliberal que el règim va aplicar com a recepta d'autosalvació. També va tenir el coratge de qualificar com a “gran errada” la Revolució Cultural maoista —una mena de revisionisme o *desmaoitització* a l'estil de la *desestabilització* soviètica— i va iniciar un segon salt endavant, però aquesta vegada cap al neoliberalisme, les conseqüències del qual són les que afecten, avui dia, la societat xinesa.

El pragmatisme va ser la marca fonamental del secretariat general al partit de Xiaoping, un pragmatisme que ara aflora en les opinions de la nova classe mitjana. Les xifres de creixement econòmic no enganyen. El nombre d'empreses estrangeres que operen a la Xina tampoc. El consum creix i del sistema socialista tan sols en queda la dictadura i l'omnipresent imaginari comunista que, més que en un símbol de socialisme, s'ha convertit en una expressió del nacionalisme xinès. Però, darrere els números brillants del creixement econòmic, s'hi amaguen realitats crues: la societat xinesa ara és més rica, però també més desigual, injusta i polaritzada.

endavant

diccions cada vegada més visibles d'un país immens que podria convertir-se en una olla a pressió social si no s'apliquen les vàlvules necessàries que suavitzin les creixents diferències entre rics i pobres. Només una xifra més: oficialment, 6.037 famílies van ser expulsades per la construcció de les instal·lacions olímpiques. Tanmateix, el Center on Housing Rights and Evictions (un centre d'investigació independent amb seu a Suïssa que denuncia els abusos urbanístics a escala mundial) apunta que un milió i mig de persones podrien haver estat desplaçades dels seus habitatges pels Jocs.

La doble moral de les multinacionals

Volkswagen és l'exemple perfecte de les empreses estrangeres que operen a la Xina: una multinacional alemanya fabricant d'automòbils que aprofita el gran potencial del mercat xinès i compta amb unes relacions excel·lents amb el govern de Pequín.

Volkswagen és la líder absoluta del mercat automobilístic xinès amb un 18% del total. L'any 2007 va vendre un milió de cotxes i ha patrocinat la marxa internacional de la torxa olímpica. Winfried Vahland, president executiu de Volkswagen Xina, raona de la següent manera aquest suport:

A la Xina hi ha 200 milions de pobres que viuen amb menys d'un dòlar al dia

"La torxa representa els valors de germanor, pau i justícia, uns valors que la nostra empresa comparteix". No diu res, però, de les mancances del règim xinès. Els guanys semblen ser la base perfecta perquè les multinacionals (i els governs dels països correspo-

nents) oblidin la manca de respecte als drets humans que es viu a la Xina i els informes crítics amb Pequín d'organitzacions com Amnistia Internacional o Human Rights Watch.

Aquesta doble moral silencia sovint la realitat, però no fa desaparèixer els abusos constants als drets humans. La feble societat civil del gegant asiàtic està plena d'històries individuals de persones que han patit la persecució de l'Estat per aixecar la veu contra l'arbitrarietat i la manca de justícia i de llibertat. Una d'elles és la de Teng Biao, advocat i professor d'universitat obertament crític amb el règim. Biao no va callar tot i les amenaces de l'Estat. L'advocat, que ha col·laborat amb campanyes d'Amnistia Internacional, va ser detingut el 6 de març passat a la porta de casa seva per membres de l'Oficina de Seguretat Pública. Segons ha denunciat va ser sotmès durant dies a amenaces i tortures psicològiques fins a ser alliberat. Des de llavors, la seva vida està immersa en una excepció constant.

"Com a intel·lectual, la meua responsabilitat és denunciar les injustícies; com a advocat, estic obligat a ajudar la gent. Els principals problemes del meu país són la manca de llibertat de premsa, opinió i religió, l'ús de la tortura i la pena de mort i l'existència d'un partit únic". Biao titlla d'ingenus aquells que creuen que el desenvolupament econòmic provocarà el canvi polític: "És cert que la llibertat econòmica ha provocat canvis, però ha de ser la societat civil la que forci l'arribada del canvi polític".

"Els Jocs Olímpics tampoc solucionaran res". Segons Biao, activistes com ell seran estretament vigilats, castigats i fins i tot empresonats durant la celebració. Tot i així, les olimpíades podrien ser una gran oportunitat per fixar l'atenció sobre la manca de llibertat: "Tot dependrà de la tenacitat que hi posem". A principis del mes d'abril, Teng Biao i uns altres divuit advocats pro drets humans prominents van signar una carta pública on demanaven al govern un tracte just i legal dels detinguts durant l'aixecament del Tibet del març passat. A més, oferien recolzament jurídic als tibetans detinguts. El Ministeri de Justícia va respondre als signants amb amenaces de sancions. El 31 de maig va vèncer la llicència d'advocat de Biao. El govern es va negar a renovar-li perquè havia representat "certs casos sensibles". La persecució contra ell i altres activistes ha continuat. A principis de juliol, la policia va mantenir Biao sota arrest domiciliari durant un parell de dies per evitar que es trobés amb representants del Congrés dels EUA. Finalment el dissident ha decidit esperar fins després dels JO per continuar amb la seva activitat. Biao es pregunta, inevitablement, si aquestos són els valors de "germanor, pau i justícia" als quals fa referència el president executiu de Volkswagen Xina.

Complexitat subcontinental

Xifres i declaracions, doncs, que mostren les paradoxes d'un país subcontinental i multinacional complex, les dimensions i l'herència cultural

del qual sovint el fan difícil d'entendre per la ment occidental. El ciutadà xinès és en si mateix paradoxal i sorprendent. Liu Kun Zhe és una periodista del diari *China South Daily*: "Clar que la informació que rebem està filtrada i controlada i la que emetem també. No és així als vostres països? El Ministeri de Propaganda dona el vistiplau als continguts i els redactors en cap han de tenir molta cura amb el que publiquen".

El 2003 el nombre de protestes va ser de 58.000, el 2004 n'hi va haver 74.000 i durant el 2005 van arribar a 87.000

Liu Kun Zhe llança la seva particular visió del futur de la Xina durant les pròximes dècades: "El desenvolupament econòmic del país durant els últims 30 anys ha estat increïble: la gent ha millorat les seves condicions de vida i això també ha fet augmentar el seu nivell educatiu, el seu individualisme i el seus desitjos d'estar ben informats. Tot això ha obligat el govern a fer passos cap al liberalisme polític i cap a un funcionament més democràtic del sistema. Si m'agradaria viure a una democràcia? Si els occidentals penseu que el vostre sistema polític és importable per a la resta del món, jo ho nego: els xinesos tenim un sentiment de col·lectivitat molt més fort que l'individualista. També tenim una actitud més passiva davant la vida. Estic segura que algun dia viurem en un sistema democràtic, però hem de ser nosaltres mateixos els que l'inventem i l'adaptem a la nostra realitat social, cultural i històrica. Definitivament, estem fent el nostre propi model".

Morir d'èxit: el gran problema mediambiental

"Després de 25 anys de desenvolupament econòmic i d'acumulació de riquesa, la Xina ha perdut les condicions mediambientals necessàries per continuar amb aquest creixement. L'actual president xinès, Hu Jintao, va dir que s'havien d'assegurar per la nostra gent aliments sans, aigua potable i aire respirable. Jo afegeixo la lluita contra el canvi climàtic".

Lo Sze Ping és el director de Greenpeace Xina. Sze Ping dirigeix un centenar de treballadors des d'una discreta oficina situada en una zona comercial important de Pequín. Greenpeace és una de les 100 ONG mediambientals que operen al país amb l'autorització del

règim. Pequín ha admès que un dels principals reptes als quals s'enfronta la Xina és la degradació del medi ambient.

Algunes xifres: més del 80% de les escombraries i les aigües residuals no són tractades, purificades ni reciclades. Al voltant del 70% de tots els rius i llacs estan contaminats. Una quarta part dels xinesos (300 milions de persones) no tenen accés a l'aigua potable. L'ús d'energia va augmentar un 16% de 2002 a 2003. Durant aquest període, la indústria xinesa va emetre 512 milions de tones de CO2 a l'atmosfera, 62 milions més que els EUA. Com escriu el reputat analista mediambiental Lester Russel Brown, "si la Xina arriba a l'estil de vida dels EUA

durant el propers 25 anys, el nostre planeta viurà un autèntic malson mediambiental el 2031".

Amb aquest panorama, no deixa de ser anecdòtic que alguns atletes hagin protestat per la qualitat de l'aire de Pequín, on resulta difícil imaginar-se que darrere la capa de contaminació hi ha un cel blau. El problema va més enllà de les Olimpíades. El repte de la Xina (i del món sencer), per molts, és establir un creixement econòmic que, a més de just, sigui compatible amb el medi ambient. És possible aquest creixement sostenible? Greenpeace Xina creu que sí: "Per això hem de posar en marxa dos processos: l'optimització de l'ús d'energia i una major inversió en energies renovables".

Impressions

Alexandre Casademunt. Professor de Ciència Política i de l'Administració a la UAB

/opinio@setmanaridirecta.info/

L'interès general: un concepte polític obsolet

El meu periple acadèmic, però també activista i compromès, pel món dels interessos particulars i les decisions públiques m'ha permès veure que, darrere del concepte d'interès general, s'hi amaga sempre una diversitat d'interessos, valors i cultures en pugna. L'estudi de casos concrets de decisions públiques que apel·len a l'interès general esdevé un immillorable laboratori de proves i evidències per deconstruir aquest concepte. Les lògiques contradiccions i oposicions, però també les jerarquies i manipulacions que s'estableixen en la seva construcció, posen de relleu la subjectivitat i la naturalesa política del procés; un procés que avui sembla anomenar-se *governança*.

Ara bé, mentre el concepte d'interès general sembla fonamentar-se en la seva naturalesa objectiva i unívoca —i en base a això assoleix la categoria de principi universal— el concepte de governança no pot defugir la seva naturalesa subjectiva i plural, si no vol traïr el seu principi democràtic de pluralitat.

És d'interès general construir una muntanya russa al Tibidabo però no ho és oposar-se a la tala d'alzines centenàries

Aquesta contradicció entre procés i resultat és, al meu entendre, una prova contundent de l'obsolescència del concepte i del seu conseqüent falsejament. Anem, ara, per les conseqüències...

En el moment en què les polítiques públiques són dissenyades, promogudes i fins i tot finançades per interessos particulars —és a dir, en un context habitual de governança i de polítiques d'oferta (postkeynesianes)— el concepte d'interès general, com a font de legitimitació de l'acció pública, no només és obsolet, sinó també pervers.

A la meua tesi doctoral *L'interès empresarial de les polítiques ambientals*, vaig intentar posar en evidència la manipulació del concepte d'interès general per part dels interessos particulars amb la connivència dels poders públics, tot observant que la gestió dels residus domèstics no responia tant a la voluntat pública d'impulsar un canvi en el comportament dels ciutadans envers el medi ambient com a una estratègia empresarial, curosament planificada, per tal de continuar envasant i globalitzant el comerç de productes de consum massiu.

El cas de l'eix Vic-Olot per Bracons és un altre bon exemple per explicar què s'amaga darrere de la proactivitat d'algunes polítiques públiques: lluny de respondre a una manca de mobilitat entre dues comarques veïnes (Osona i la Garrotxa), la seva construcció s'explica per la voluntat d'alguns sectors econòmics de promoure un model econòmic i territorial que consolidés el procés de metropolitanització iniciat a Osona. Avui, també podríem dir que la manca de

recursos hídrics a Catalunya torna a posar de manifest l'obsolescència i dramàtica inconsistència d'aquest concepte: mentre una part del govern fomentava i justificava un desaforat procés de colonització urbana, l'altra part defensava una cultura de l'aigua basada en l'estalvi i la gestió de la seva demanda. Dues nocions d'interès general en un mateix govern?

I què té tot això de pervers? Doncs que si etiquetem d'*interès general* una política o decisió pública, en lloc d'acceptar i explicar la seva hegemonia política o social el que fem és, automàticament, considerar les altres opcions com a interessos particulars, tot deslegitimant-les davant l'opinió pública. Apelar avui a l'interès general i alhora a la governança no només és una

Xavier Blasco Piñol

contradicció, sinó també una forma d'assentar un fals principi de pluralitat que la desigualtat de recursos entre els participants desmenteix rotundament. Dit en termes més teòrics, en la construcció del concepte d'interès general es dona com *a priori* el que és un *a posteriori*. Es parteix de la deducció i no de la inducció.

Aquesta perversió és la que permet fer invisibles contradiccions pedagògiques del tipus següent: és d'interès general construir una línia de molt alta tensió per vendre més quilowatts, però no ho és protegir la salut pública o els paisatges; és d'interès general construir una muntanya russa al Tibidabo però no ho és oposar-se a la tala d'alzines centenàries... Segur que tots tenim altres exemples al cap. De vegades, fins i tot, aquest

interès general és decretat per una majoria parlamentària, com és el cas de la llei estatal aprovada pels populars que qualifica d'interès general la retransmissió d'alguns partits de futbol amb component nacional (i nacionalista)...

En aquest context, promoure una participació ciutadana de tipus pal·liatiu és senzillament fer mostra d'un cinisme democràtic imponent, que provoca, com ja s'està veient, uns desafecció encara més gran vers les institucions representatives d'aquesta democràcia.

Fixem-nos, finalment, que darrere d'aquestes contradiccions se n'amaga una de molt important: el sentit unívoc i objectiu que se'ns vol fer creure del progrés. Però això ja ens portaria massa lluny...

Mònica Vargas. Observatori del Deute en la Globalització - Víctor Maeso. SETEM - Gustavo Duch Guillot. Veterinaris Sense Fronteres

Dinosaures moderns a l'Amazònia

A pesar del seu caràcter conservador, l'Informe Final de la Comissió Mundial de Represes (CMR), conformada per representants de la indústria de les represes i dels moviments antirepreses, va causar una gran repercussió l'any 2000. Va constituir una denúncia clara dels impactes socials i ambientals i de la ineficiència d'aquestes megaestructures a escala mundial. La CMR va estimar que el nombre de persones desplaçades arreu del planeta per les represes se situava entre els 40 i els 80 milions i que els principals afectats eren els grups més pobres i vulnerables. El setembre d'aquell mateix any, St. Louis i

altres van publicar un article a la *Revista Bioscience*, on van observar que les emissions dels embassaments constituïen el 7% de l'impacte total de l'escalfament global.

Davant d'aquestes dades, qui s'atreveix a plantejar el projecte de complex hidroelèctric del riu Madeira amb quatre grans represes a l'Amazònia boliviana i brasilera, una de les zones amb més biodiversitat del planeta? El govern del Brasil, en el marc de la Iniciativa per la Integració de la Infraestructura Regional Sud-americana (IIRSA), impulsada pel Banc Interamericà de Desenvolupament, que compta amb la participació del govern

Les emissions dels embassaments constitueixen el 7% de l'impacte total de l'escalfament global

espanyol. I qui accepta finançar el projecte? El Banc Santander Central Hispano (BSCH), que finança part del primer embassament del projecte, les obres del qual comencen aquest agost. Resulta significatiu que altres bancs com el Banco do Brasil, Bradesco i Unibanco hagin manifestat la seva preocupació per la poca voluntat del BSCH per analitzar tots els riscos vinculats al projecte. Entre els impactes podem destacar el risc per a una zona amb un valor ecològic incalculable; l'obstaculització en l'accés a l'aigua potable a la ciutat de Porto Velho; el desplaçament de comunitats indígenes i camperoles i la conseqüent proli-

feració de cinturons de pobresa a les urbs més pròximes. En aquestes regions existeixen possibilitats reals per millorar de manera sostenible i digna les condicions de vida de la gent mitjançant projectes de microcentrals i turbines. Com és possible que es plantegi instal·lar-hi dinosaures d'aquesta magnitud?

Des de la Xarxa de l'Observatori del Deute en la Globalització, SETEM i Veterinaris Sense Fronteres alertem el públic sobre aquest cas preocupant i protestem davant un finançament socialment i ambientalment irresponsable i en el qual participa la principal entitat bancària de l'Estat espanyol.

David Fernández. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

10 anys i 15 dies

Quan aquesta Directa surti de màquines farà 3.665 dies exactes de la mort d'Egin a peu de rotativa, el diari assassinat la matinada del 15 de juliol de 1998 amb la rúbrica del *gintònic* carregat del jutge Baltasar Garzón, 200 policies armats de testosterona repressiva i l'ordre política provinent de Turquia, des d'on Aznar va etzibar: "És que pensaven que no ens atrevíem a tancar-lo?". I és que, assassinant Montesquieu, els vailets d'Àtila, tàcitament i encara avui, fan una carnisseria i li continuen dient pau. La pau dels cementiris on res no es mou.

Catarsi d'estat d'excepció, després van venir vuit anys –vuit, quan la llei només en preveu cinc– d'un *Egin* tancat amb pany i forrellat sense judici ni procés. Un judici que, arrencat el novembre de 2006, va durar divuit mesos. I va cloure amb una sentència que ha posat preu i guillotina a la llibertat d'expressió a l'Estat espanyol: catorze anys de presó per a Xabier Salutregi i Teresa Toda,

director i subdirectora en el moment del tancament. Delicte? Escriure en els marges del proselit, al marge de la versió oficial i marginant l'obediència al Poder. I res més. Res de res.

El tretzè diari de l'Estat, nascut de l'esforç col·lectiu de 20.000 persones el 1978, també va ser el primer mitjà estatal amb una directora al capdavant –el segon d'Europa–, amb una secció d'opinió històrica i un equip d'investigació que va deixar dels nervis i a base de *diazepan* tots els corruptes, mercenaris i lladregots. Entre d'altres mèrits, *Egin* també va ser el mitjà que, a les beceroles d'això que avui autotitllen de *democràcia*, va acumular més querelles i judicis. Boicots, persecucions, segrest d'edicions, judicis i el corresponsal Xabier Galdeano assassinat pels GAL.

Egin –fer– feia. Eixamplant els marges de la llibertat, amb un arrelament popular que es feia insuportable als *apparatchik* de totes les policies i totes les repressions, *la veu dels sense veu* superava tots els obstacles i dificultats, que no van ser pocs. Els obstacles naturals en l'intent per recuperar la premsa popular i, sobretot, els obstacles uniformats de tota mena. Ressona Mayor Oreja quan, categòric, i el mateix dia del tancament, va bramar que era impensablement impossible que tornessin a fer un diari. El mateix dia, de nit clandestina i en una vella vietnamita, va néixer *Euskadi Información*. I la segona portada –encara vàlida avui i dedicada al ministre de la porra– deia: "A Mayor Oreja, mayor bocazas".

El tancament, però, va desvetllar-nos de la centralitat neuràlgica que la claveguera de l'Estat dona a la informació lliure, a contracorrent i a

Dani Plana

El tancament d'Egin' va desvetllar-nos de la centralitat neuràlgica que la claveguera de l'Estat dona a la informació lliure, a contracorrent i a contrapèl

contrapèl. Avís a navegants. Després vindrien *Ardi Beltza*, *Egunkaria* i l'assalt a la llibertat d'expressió i informació. Les osques d'una guerra bruta que ja ha clausurat cinc mitjans de comunicació en deu anys. A la democràcia més monàrquica i *xulipiruli* del món. Fet i fet, no és res més que el GAL judicial denunciat el 2002 per *The Times*. Un terrorisme d'Estat de nou encuny nascut als despatxos oficials, a compte dels presupostos generals, que no assassina ni enterra en calç viva... però que liquida espais, tanca mitjans, il·legalitza idees i castiga projectes i propostes, tot estenent els efectes multiplicadors de la por i vigilant i amputant la solidaritat. En el metafalangisme de catarsi del "A por ellos", que també arrasa

amb tota la resta i amb qualsevol que alci la veu.

Un, davant el silenci absolut de tants mitjans i professionals que mai no han dit res –més enllà d'aplaudir l'escomesa d'Estat–, sempre es quedarà amb la dignitat del treballador que –encara brut de tinta, amb la granota i en plena irrupció policial de 200 agents que ocupaven la rotativa– va pujar a una cadira i, en veure Baltasar Garzón *in person*, va començar a aplaudir i riure, etzibant-li: "¡Si es el Gran Jefe en persona!".

Aquella desobediència irreverent, en el moment més difícil, remet directament a l'esperit d'Egin. Sense demanar permís per ser lliure; sense demanar perdó per ser-ho. Esperit lliure i rebel, com el de Lorenzo Rojo, el camioner de

pedra picada nascut a Frómista (Palència) que els repartia cada matinada. Rojo, que va morir la setmana passada, també representa –contra tots els Torquemada del seu món impossible– l'esperit permanent d'Egin, que continua corrent lliure com memòria fèrtil malgrat la làpida que resa: assassinat per la sinistra raó d'Estat. Contra la llei del silenci, el batec d'Egin continua tossudament alçat. En totes i tots els dies que, orfes en el buit, el trobem a faltar. Massa –encara– i cada matí. Enmig del ressò dels trets dels mercenaris fills de Putin que el van assassinar. Impunement encara.

Mariona Parra. Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya

/opinio@setmanaridirecta.info/

Ciutadans

Aquesta setmana mateix, en plenes vacances d'estiu als centres educatius, el Departament d'Educació ha aprovat la nova reforma del batxillerat. Aquesta reforma entrarà en vigor el curs que s'iniciarà el setembre. Un dels canvis que hi haurà a partir de la introducció d'aquesta reforma és en relació a l'assignatura de Filosofia. A partir d'ara l'hauréu d'anomenar *Filosofia i Ciutadania*. I és que, d'un temps ençà, el concepte de ciutadania està de moda i ha anat prenent força a causa de la seva neutralitat: amaga les diferències socials, econòmiques i polítiques que es donen a casa nostra i ens posa a tots i totes en un terreny

d'igualtat. I és precisament d'això del que es tracta, cal deixar clar que, per sobre de les mil diferències que hi ha entre nosaltres, el que compta és que som persones amb els mateixos drets i deures. D'aquesta manera, és tan ciutadà l'especulador que s'ha fet ric com el que té una hipoteca a 40 anys, el que es passa dotze hores treballant per un sou miserable i aquell que viu a costa dels altres...

Així doncs, l'escola –que hauria d'anar més enllà dels tòpics– resulta que el que fa és perpetuar-los. I en comptes de conscienciar i denunciar que, en realitat, hi ha ciutadans de primera i ciutadans de segona,

El concepte de ciutadania està de moda i ha anat prenent força a causa de la seva neutralitat

educa per fomentar la idiotesa i la ceguesa col·lectiva. Però encara podem anar més enllà.

Aquest mes de juny passat, el Parlament Europeu va aprovar una nova directiva europea en temes d'immigració coneguda com la Directiva de la Vergonya. Aquesta directiva permet, entre altres coses, l'internament d'immigrants en un CIE (Centre d'Internament per a Estrangers) per un període d'entre els sis i els divuit mesos només pel fet de no tenir papers. Per tant, ni tan sols cal que aquests immigrants hagin d'haver comès cap delicte per ser arrestats i tancats en aquests centres que, a la pràctica, no deixen de ser presons. Encara

més, la mateixa normativa diu que fins i tot podran ser deportats a tercers països. Només cal que aquests països tinguin *estructura d'acollida*, un eufemisme que pot voler dir centre d'internament o presó. Això també és vàlid per als menors d'edat. D'aquesta manera, les persones passen a ser tractades com a mercaderies que, en època de crisi, ens sobren i, per tant, ens hem de treure de sobre.

Avui dia i a casa nostra, malgrat el que ensenyem a les escoles els que ens dediquem a la filosofia, els immigrants sense papers no són ciutadans de segona, no són ni tan sols ciutadans de tercera. Senzillament no són ciutadans.

Infectació

Infectació: Ecologisme al País Valencià, el cas de la Safor

Roger Cremades Rodeja

La participació ciutadana en contra del macrourbanisme valencià ha generat un creixement de moviments associatius arreu del territori.

A la comarca de la Safor trobem un bon exemple d'aquest fet. Els darrers deu anys, s'hi han projectat més de deu camps de golf amb macrourbanitzacions d'habitatges per a l'especulació. D'aquests projectes, no se n'ha dut a terme cap. Com s'ha aconseguit això? Una de les claus és que el missatge s'ha sabut transmetre a la ciutadania.

La irrupció del macrourbanisme primerament fou contestada pels col·lectius ecologistes locals, que treballaren amb els mètodes habituals de frenada d'aquest tipus de projectes: al·legacions, campanyes a la premsa, etc. Aquests projectes, quan no es poden aturar, convé retardar-los amb totes les traves administratives possibles. Gràcies a això i a la crisi econòmica i energètica actual, la majoria ja són inviables.

En el moment que el volum de projectes macrourbanístics presentats fou suficient per a escandalitzar la ciutadania no implicada, es presentà una plataforma amb la finalitat d'aglutinar el moviment associatiu comarcal: Pels Pobles de la Safor.

Des de l'ecologisme es començà a treballar amb el moviment associatiu dels diferents pobles amb conflictes territorials per, a continuació, aglutinar sindicats, associacions de mares i pares d'alumnes i moviments de tot tipus. Així, amb una única veu recolzada pels pilars associatius comarcals, es poden denunciar eficientment els creixements especulatius i el soterrament de l'horta.

Aquest suport social l'acaben reflectint els mitjans de comunicació, bé siga per la seua força intrínseca, bé siga perquè les persones més embrutades en aquests conflictes territorials són els polítics. Des de la premsa d'una determinada afinitat ideològica, els agents polítics de color contrari han sigut sistemàticament colpejats amb els arguments contra la barbàrie urbanística que s'han generat de manera continuada.

Per utilitzar un exemple d'un poble de la comarca, a Alfauir va dimitir un regidor de l'equip de govern que tirava endavant un camp de golf i, gràcies a la pressió mediàtica, ningú de la llista el volia substituir. Això va posar damunt de la taula l'èxit de l'ecologisme a través de la infectació social dels moviments associatius de tot tipus.

Fins i tot en els pobles més afectats s'ha passat de la reacció a l'acció propositiva. A tres pobles veïns que tenien tres projectes de camp de golf i macrourbanització, un dels col·lectius que més va participar en les lluites ha impulsat el projecte d'ecomuseu Vernissa Viu. Aquest ecomuseu té com a objectius valoritzar culturalment els seus territoris i cuidar el seu paisatge. En aquestes comunitats rurals s'està vertebrant un lideratge basat en l'equilibri amb la natura. A través d'un treball en xarxa i d'una sèrie de projectes locals d'agricultura ecològica, voluntariat i promoció del patrimoni cultural i ambiental, s'està fent un treball de filosofia paral·lela al decreixement.

Contra la llei d'immigració europea

Adolfo Pérez Esquivel i 91 firmes més

Senyors governants i parlamentaris europeus: Alguns dels nostres avantpassats —pocs, molts o tots— van venir d'Europa. El món sencer va rebre amb generositat els treballadors de l'Europa migrant. Ara, una nova llei europea dictada per la naixent crisi econòmica castiga com a crim la lliure circulació de les persones, que és un dret consagrat per la legislació internacional des de ja fa uns quants anys. Això no té res d'estrany, perquè des de sempre els treballadors estrangers són els bocs emissaris de les crisis d'un sistema que els usa mentre els necessita i després els llença a la brossa. No té res d'estrany, però té molt d'infame. L'amnèsia, gens innocent, impedeix que Europa recordi que no seria Europa sense la mà d'obra barata vinguda de fora i sense els serveis que el món sencer li ha prestat: Europa no seria Europa sense la matança dels indígenes de les Amèriques i sense l'esclavitud dels fills de l'Àfrica, per posar només un parell d'exemples d'aquests oblits. Europa hauria de demanar perdó al món, o almenys donar-li les gràcies, en lloc de consagrar per llei la cacera i el càstig dels treballadors que arriben a la seva terra corsecats per la fam i les guerres que els amos del món els regalen. Des del continent americà, juliol de 2008.

Han desallotjat La Gorda!

Assemblea de La Gorda

Dilluns 14 de juliol, a les 7 del matí, tres furgons de *prodistribus* dels Mossos d'Esquadra acompanyats d'una ambulància van venir a desallotjar La Gorda a Sant Andreu de Palomar. La Gorda era una casa okupada on es desenvolupava un projecte de dones i lesbianes que portava més de tres anys donant vida a un edifici abandonat durant prop de deu anys.

Quan van arribar els Mossos, els esperaven unes 25 persones, a les quals van apartar per la força equipats amb pilotes. Ràpidament van organitzar cordons policials i van tallar els tres accessos als voltants de la casa. Intentaren entrar per la porta del carrer i, en veure que estava fortificada, ho van provar mitjançant una escala per la balconada del primer pis, per on finalment van accedir a l'edifici. Mentre intentaven reben la porta del segon pis, anava arribant gent a la concentració de suport, encapçalada per una pancarta que deia *En temps de democràcia, a la destrucció li diuen*

Salvem les Guïlleries!

Carlos Juvanteny i Rosquelles, Sant Hilari Sacalm

El dia 21 de juliol ens va visitar el vicepresident del govern acompanyat del seguici de rigor. Com a ciutadà de les Guïlleries, la seva visita no m'enorgulleix, més aviat m'omple de vergonya!

Ja ho sap en Carod que la MAT significa la destrucció de paisatges mil·lenaris? Sap que la tramitació i l'inici de les obres d'aquesta infraestructura es fa vulnerant les lleis? Sap què significa aquesta interconnexió elèctrica per al bosc català?

O potser amaga el cap sota l'ala perquè no s'atreveix a defensar el patrimoni natural, històric i identitari dels catalans?

Sàpiga, senyor Carod, que la MAT no es fa per necessitat de les comarques gironines. No ens enganyi més, ni es deixi enganyar. La MAT neix d'una raó d'Estat, no d'una manca de la població. Per arreglar la precarietat de la xarxa gironina no cal un sistema elèctric sobredimensionat. Sap que existeixen alternatives més respectuoses amb les persones i el paisatge?

Sap que el tram de la MAT Sentmenat-Bescanó significa la desforestació de 558.000 m²? Sap que Sant Hilari Sacalm és el municipi més afectat d'aquest tram d'interconnexió internacional amb una afectació de 357.273 m²

i una desforestació de 50.231m² segons les dades del Departament de Treball i Indústria?

Com pot ser que tota aquesta desmesura, tota aquesta degradació irreversible i tot aquest atemptat a la salut i a la qualitat de vida l'avalí i el promoció el govern que representa?

Quina acció de govern! Quina defensa dels interessos de Catalunya! El seu govern fila prim en el llenguatge, però quin eufemisme pot trobar per amagar el servilisme i la dependència que practica?

Va venir a inaugurar el balneari Font Vella, un servei turístic d'elit, mentre la gent que fa excursionisme, cicloturisme i d'altres maneres de gaudir de la natura sense haver de pagar un preu prohibitiu es pot trobar amb un espai protegit destrossat per la MAT. Valdria més que posés la primera pedra d'una residència per polítics fracassats, on personatges com vostè, en Francesc Baltasar, la senyora Capdevila, en Castells, en Mas o en Montilla poguessin descansar sota les torres d'alta tensió, encara que els seus noms passaran a la història de la infàmia com a destructors per acció o per omisió de Catalunya.

Visca la intel·ligència! Muira lo mal govern! Salvem les Guïlleries!

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info**

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

progrés. Aturem la destrucció del barri. Van arribar a ser una quarantena de solidàries, acompanyades de veïnes i veïns que observaven, sorpreses, el desplegament policial al centre del poble.

Al balcó del segon pis hi havia dues dones encadenades, que van ser deslligades amb unes cisalles. Un cop identificades i retingudes durant una estona, les van deixar en llibertat. Mentrestant, tres dones que hi havia a la teulada desplegaron dues pancartes amb els lemes *No ens faran creure i Se arma la Gorda*, mentre cridaven *“¡No nos resignamos, de La Gorda no nos vamos!”*. Després de la sorpresa inicial dels agents, tres d'ells van pujar a la teulada. Primer intentaren moure-les per la força i, més tard, convèncer-les perquè baixessin per l'escala escortades per agents clarament nerviosos. Tot això sense cap mesura de seguretat. Davant la negativa de les dones, van sol·licitar la Brigada d'Escaladors i una grua de l'empresa Hune. Cap a les 10h va arribar el cap de la Brigada d'Escaladors, a qui es va donar la benvinguda amb els crits de *“Brigada Escaladora, a la liquadora!”*. Mentre no arribava

la grua, Sant Andreu es desesperava al crit de *“Al cor de la ciutat, s'especula de veritat!”*, *“Contra los playmobils: barri-guitas!”*, *“Ea, ea, ea, La Gorda se cabrea!”*. Veïns i veïnes miraven i feien fotos des dels balcons. Quan la grua es trobava a uns carrers de la casa, se li va barrar el pas amb contenidors en tres punts del seu recorregut. Els *prodistribus* van córrer, porra en mà, cap als talls del carrer i van dispersar la gent per obrir el pas a la grua. Van començar a baixar les dones amb arnesos i grua cap a les 11h. Mentrestant, la gent es reagrupava i cridava: *“Si en toquen una, ens toquen a totes”*.

Per evitar el contacte de la concentració amb el cotxe patrulla que s'emportava les tres dones, ara detingudes, el cordó policial va desplaçar la gent a empentes i cops de porra dues vegades. Les detingudes van ser traslladades a la comissaria de Les Corts sota l'acusació policial de resistència i desobediència.

A les 17h. es va fer una concentració, controlada per tres furgons de *prodistribus*, per esperar les detingudes i, probablement gràcies a aquesta presència, van ser posades en

llibertat a quarts de nou. El matí següent havien d'acudir a declarar als jutjats. Estan citades per un judici de faltes el 6 d'agost sota l'acusació de lesions i d'actuar contra l'ordre públic. Les Gordes volem expressar el fàstic profund que ens provoca l'autoritat i, en aquest cas, els cossos d'inseguretat de l'Estat, així com els abusos i la prepotència que els permet la impunitat de què gaudeixen. Mossos d'Esquadra, els vostres somriures i la vostra cordialitat cap a les veïnes i veïns no amaguen qui sou i a qui defenseu. L'estratègia del sistema heteropatriarcal d'incloure polítiques d'igualtat fa que ara trobem dones en posicions de poder i exercint autoritat, és a dir, defensant allò que les oprimeix i convertint-se en les nostres enemigues. *Machitos i dones-macho*, ens feu vomitar! Contentes de no tenir poder, felices de combatre'li!

Des de La Gorda ens hem sentit molt recolzades i volem donar les gràcies a les persones —veïnes, amigues, solidàries— que ens van donar suport el dia del desallotjament.

Feministas contra la guerra del capital. ¡Si queremos se arma la gorda!

Així està el pati

› Pàgina 13
L'alcalde de Montcada haurà de pagar una multa al Departament d'Habitatge. Va fer obres il·legals al seu xalet al barri del Mas Rampinyo.

› Pàgina 17
Dos joves de Lleida es tanquen dins una església el cap de setmana per protestar per la condemna per haver fet un mural per la campanya dels 300 anys.

› Pàgina 19
Set professors de l'escola de música de Badalona arriben a judici. Van denunciar la direcció del centre per haver-los acomiadat.

BARCELONÈS // RECORREGUT PER LA CICATRIU URBANÍSTICA DES DEL PRAT FINS A SANTS

Les obres del TAV no han portat les millores promeses per Zapatero

La Coordinadora d'Entitats de Bellvitge va pactar el soterrament de la línia de Renfe Rodalies a canvi de tres anys d'obres per fer-hi passar l'alta velocitat

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

José Luís Rodríguez Zapatero va desembarcar al barri de Bellvitge el 28 d'octubre de 2007. L'objectiu d'aquella visita llampec era calmar els ànims de la població de la zona que veia com apareixien nous esvorancs al voltant de les obres del tren d'alta velocitat i constatava amb temor que les esquerdes s'estenien pels blocs de pisos més propers a les excavacions.

Els barris de la Gornal i Bellvitge segueixen fragmentats per la línia ferroviària

De la reunió que va mantenir aquell dia amb la Coordinadora d'Entitats de Bellvitge, se'n va desprendre un compromís clar: la seguretat i les millores de les infraestructures del barri estaven per davant de l'arribada del TAV. Quan es compleixen cinc mesos de l'arribada de l'alta velocitat a Sants i quan la maquinària pesada de les obres ja s'està desplegant als primers trams del per l'esquerra de l'Eixample, el barri de Bellvitge continua esperant les promeses de Zapatero. El tram de l'avinguda Vilanova que va ser profundament excavat per fer-hi passar el túnel del TAV ja ha estat recobert i ara s'hi fan els últims retocs d'impermeabilització (foto superior). Tot i això, les obres promeses de soterrament de la línia de Renfe Rodalies no han començat i no sembla que ho hagin de fer a curt o mitjà termini. En previsió d'això, ADIF i l'Ajuntament de l'Hospitalet ja han construït una nova passarel·la peatonal que no evita que, de moment, el barri continuï fragmentat per la línia ferroviària. De fet, en l'acord per escrit amb el govern espanyol consta que s'ha de fer un passeig arbrat que uneixi els barris del Gornal i Bellvitge. D'altra banda, resseguint el traçat, les millores a l'entorn de la Torrassa i Santa Eulàlia tampoc s'han concretat.

Albert Garcia

A dalt, les rodalies de Renfe continuen fracturant els barris de Gornal i Bellvitge. No s'ha soterrat la línia. A l'esquerra, la plaça de Joan Peiró, sense zona verda, totalment asfaltada. A la dreta, el pont de la Riera Blanca, encara encerclat per les obres.

La 'zona verda' de Sants

Pel que fa a les immediacions del mercat de Sants, les voreres i l'asfalt continuen destrossats per la circulació de milers de camions durant els últims tres anys d'obres. Així mateix, el calaix de formigó que encabirà l'estació de metro de Mercat Nou és quasi a punt, mentre les línies de Renfe paral·leles segueixen destapades i sense pre-

visió que es puguin tancar o soterrar, tal com demanen els veïns. D'altra banda, els voltants de l'Estació de Sants és on més obres i millores hi ha hagut. Sobre plànol, la plaça de Joan Peiró havia de ser una nova zona verda, tanmateix, quan les obres ja semblen acabades, el resultat és un espai encimentat, sense arbres i sense un sol metre quadrat d'ombra. ☹

Albert Garcia

BARCELONA // LA POLICIA MUNICIPAL TACADA PER DIVERSOS CASOS D'IRREGULARITATS

Guàrdia Urbana: de la corrupció de Julián Delgado al cas Vilaró

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La història de la Guàrdia Urbana de Barcelona sovint ha estat esquitxada per episodis intermitents de corrupció, irregularitats, sospites i actuacions il·legals. L'episodi recent de les greus lesions patides pel cap del cos municipal, Xavier Vilaró, no ha estat aliè a aquesta accidentada trajectòria corporativa. Després que es conegués l'hospitalització de Vilaró, les versions i contraversions del que va passar aquella nit no s'han aturat i s'han configurat dos fronts molt definits: aquells que l'han defensat a capa i espasa, a cegues i aferrissadament i d'altres que han posat en dubte tot el que ell va dir o fer, el seu passat, el seu present i el seu futur. Enmig de tot plegat, tres mitjans de comunicació, per motivacions diametralment opo-

Els responsables de seguretat del PSUC i CCOO van ser designats com a caps de les policies locals

sades, han intentat investigar el que va passar realment. Ara RAC1, *El Mundo* i *Vilaweb* hauran d'afrontar una querella per injúries greus encapçalada per l'Ajuntament de Barcelona. El proper 1 d'agost estan citats a declarar davant del jutjat d'instrucció número 11 de la ciutat comtal, per intentar defensar el dret a la informació davant d'un cas que ha estat regit per la màxima de l'ocultació i del qual encara no es coneix una versió documentada i acreditada que mostri la cronologia dels fets d'aquella nit.

► Mossos versus urbans

El fet que la segona versió oficial publicitada per Assumpta Escarp –regidora de Mobilitat– apuntés que la lesió va ser produïda per una malabarística pilota de goma que, després de fer una trajectòria erràtica, va impactar amb contundència contra l'esquena i el

Inter-SOS

Última reunió de Vilaró (al centre de la imatge) amb associacions de familiars de joves desapareguts

braç de Vilaró ha estat un dels detonants que ha tensat el posicionament institucional dels Mossos d'Esquadra respecte el cas, però no ha estat l'únic motiu. L'actual secretari de Seguretat Pública de la Generalitat (Mossos), Joan Delort, també havia estat al cos de la Guàrdia Urbana de la capital catalana. Va ser a començaments dels anys 80. En aquella època, els responsables de seguretat del PSUC i CCOO van ser designats com a caps de les policies locals d'aquells municipis de l'àrea metropolitana on tenien prou poder polític. Àngel Abad, provinent de la policia municipal de Sabadell –governada aleshores per Antoni Farrés–, acompanyat de Joan Delort, va aterrar a l'Ajuntament de Barcelona per controlar la Guàrdia Urbana. No ho va tenir fàcil. La cúpula dels urbans de Barcelona estava dirigida per Julián Delgado i Joan Torres, afins a sectors militars ancorats a la Unió Militar Democràtica i enfrontats històricament al PSUC. Abad i Delort van perdre el pols, tal com van explicar els

mitjans de l'època, i van desembarcar (Delort primer va ser cap de la policia municipal de Girona) a una incipient policia catalana amb direcció política de Jordi Pujol. CiU va apostar per aquesta aliança amb l'objectiu de fer la pinça política als socialistes.

La Guàrdia Urbana de Barcelona ha ascendit aquells que considerava dels seus, fidels a la causa del PSC

Des d'aleshores, la Guàrdia Urbana de Barcelona ha ascendit aquells que considerava *dels seus*, fidels a la causa del PSC. Especialment conegut és el cas de la promoció d'inspectors de l'any 1993, en què el consistori va designar nou candidats a dit, tot vulnerant

la llei de la Policia Local, que els obligava a deixar el 50% de les places d'oposició lliures i accessibles per aspirants provinents de l'Escola de Policia de Catalunya. Alguns dels nous inspectors ni tan sols tenien els títols de BUP o FP2 que se'ls exigien com a requisit. Entre d'altres, hi havia Jordi Alemany Iglesias, actual cap de la policia local de Vilafranca del Penedès, o Josep Royuela Domingo, familiar d'un subhaster implicat més tard en un afer de corrupció immobiliària. Precisament aquest últim succeís va fer dimitir Julián Delgado ja que havia col·laborat en el procés de falsificació d'un testament a instàncies d'Alberto Royuela Fernández, conegut subhaster i implicat en nombrosos negocis i transaccions investigats judicialment. Royuela fou condemnat a dos anys de presó. Més recentment, l'any 2007, Julián Delgado i Alberto Royuela van ser declarats judicialment en rebel·lia per un litigi immobiliari a l'illa de Menorca.

► Vilaró al Raval

L'estiu de 1997, el GRUME (grup de menors) de la policia estatal va procedir a la detenció de cinc persones, a les quals després s'acusaria d'haver orquestrat una xarxa d'abusos a menors al barri barceloní del Raval. D'aquells fets, pels quals finalment es va condemnar i empresonar dues persones –tot i que en un principi se n'havia arribat a detenir una desena, incloent-hi el regidor de mobilitat (PSC) de Ciutat Vella–, se'n va arribar a redactar un llibre i a rodar una pel·lícula, dirigida per Joaquim Jordà i titulada *De*

Nens. Es va qüestionar la veracitat i el rerefons de moltes de les coses que s'havien fet públiques i també se'n van denunciar d'altres que mai s'havien donat a conèixer. Els grups municipals de CiU i el PP a l'Ajuntament de Barcelona van informar, aleshores, que segons diversos comandaments de la Guàrdia Urbana la investigació dels abusos de menors que, ja des de l'any 1988, feien diversos agents de la policia municipal va ser aturada per ordres directes de Xavier Casas (actual directiu de GISA, Obres Públiques de la Generalitat). Unes ordres que va executar Xavier Vilaró, el màxim responsable policial al Districte de Ciutat Vella aquell any 1993.

Ni Casas ni Vilaró van respondre mai davant d'aquelles acusacions i es van limitar a emetre una nota de premsa on afirmaven que simplement s'havia tractat d'una reducció de personal per raons pressupostàries.

L'accés de Vilaró a la intenció en cap de la Guàrdia Urbana semblava assegurada i només hi havia el problema, que l'ascens s'havia de fer mitjançant oposicions. S'hi van presentar quatre candidatures, però tot i les queixes internes de frau, l'any 2003 va ser nomenat màxim responsable de la policia de Joan Clos. Alguns dels àmbits en què més ha destacat des del seu nomenament han estat el suport a les famílies de joves desapareguts i la participació de la policia municipal en els projectes de cooperació amb països empobrits de l'Àfrica, com ara Somàlia, on fins i tot a viatjar poc després d'assumir el càrrec. ■

Fotografies reveladores i informes mèdics sorprenents

Dia rere dia apareixen noves dades i documents que fan trontollar la versió oficial del cas Vilaró. *Vilaweb* i *El Mundo* van publicar fotografies noves amb data digital entre les 2:31 i les 2:32h de la matinada del 30 de juny, on es demostra que Vilaró, a aquella hora, es trobava a la plaça d'Espanya i no pas a casa, tal com va assegurar a la

seua declaració davant dels Mossos. També s'aprecia que no té senyals de sang o taques a la camisa, tot i que ja havien passat 50 minuts des del moment en què ell assegura que va ser impactat per la suposada pilota de goma. A una de les instantànies se'l veu àgilment enfilat damunt de la font, cosa força inversemblant després d'haver

patit el trencament de la melsa, entre d'altres lesions. Els informes mèdics judicials del 30 de juny i el 5 de juliol van ser signats pel mateix metge –tot i que no es trobava de guàrdia– i, estan datats amb la mateixa hora i minut, les 8:52h. De moment, ni el govern municipal ni la Guàrdia Urbana han explicat aquesta coincidència.

MATARÓ // ACCIONS DE SUPORT AL CSO LA FIBRA

Els mossos detenen un jove durant el boicot a la processó de les Santes

Directa Marsme

/maresme@setmanaridirecta.info/

Diverses persones solidàries amb el CSOA La Fibra van mostrar el seu rebuig al proper desallotjament d'aquest centre social, que porta més de tres anys organitzant activitats, increpant les autoritats durant la desfilada tradicional de les comparses i autoritats locals cap a la missa, amb motiu de la diada de les patrones de Matarró. Nombroses unitats antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van escortar en tot moment la comitiva d'autoritats, que enguany comptava amb la presència –com a convidades– de la consellera de justícia Montserrat Tura i la diputada del PP Montserrat Nebrera, entre d'altres.

Els antidisturbis, que van mantenir el cordó un cop les autoritats ja havien entrat al temple, van impedir l'entrada de diverses persones a la missa. Quan el guix del públic assistent a la desfilada havia marxat i abans que acabés l'ofici i sortissin les autoritats, els Mossos van protagonitzar diverses càrregues i van detenir un jove que, de camí cap a casa, s'havia apropiat al lloc en sentir els crits de protesta.

A mesura que va córrer la notícia de la detenció, una vintena de joves es van concentrar davant les portes de la comissaria dels Mossos per exigir l'alli-

Els concentrats van ser retinguts durant hora sota el sol

berament del jove detingut. Després d'una hora de concentració i mentre el grup s'allunyava de la comissaria, els mateixos antidisturbis que havien fet el cordó durant la missa van sortir corrent de la comissaria –amb la porra a la mà– i va envoltar el grup. Després van posar els joves contra una paret propera a la comissaria i els van mantenir sota el sol mentre eren escorcollats i identificats. Al cap d'una hora, durant la qual no els van

permetre moure's, els joves van poder marxar.

El jove detingut va ser posat en llibertat cap a les 10 del vespre, acusat dels delictes de desobediència, resistència i atemptat a l'autoritat. En unes declaracions a la Directa, el jove va manifestar que durant la detenció el van tirar a terra i li van torçar els dits. També assegurava que li van posar les manilles tan estretes que les mans li van quedar blaves. Vuit hores després

de la seva detenció, La Directa va poder comprovar que les mans del jove mantenien les marques. Durant la detenció, el jove va demanar que el portessin a l'hospital, però els Mossos s'hi van negar assegurant que no tenien cotxes lliures i que si havien d'esperar que en quedés algun de lliure la seva detenció es prolongaria molt. Davant d'aquestes pressions, el jove va optar per esperar i anar-hi pel seu propi peu un cop posat en llibertat. ☛

MÓN // MANIFEST

Intel·lectuals americans contra la Directiva de la Vergonya

Nora Miralles

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Personalitats del món de les arts i les lletres de tot el continent americà han fet públic un manifest en protesta per la Directiva de Retorn que el Parlament Europeu va aprovar fa un mes. La normativa, que amplia fins a divuit mesos el temps d'internament de les persones immigrades, està "dictada per la crisi econòmica i castiga com si fos un crim la lliure circulació de les persones", segons l'escrit. Davant la manca de centres d'internament, l'anomenada Directiva de la Vergonya permet l'ingrés a la presó de persones que no han comès cap delictes, motiu pel qual és considerada "infame" i una "cacera de treballadors" per les signants del manifest.

Els signants qualifiquen "d'infame" i de "cacera dels treballadors" la Directiva

La carta ha estat subscripta per nombrosos intel·lectuals de tot el continent americà, cèlebres pel seu domini d'una arma potentíssima –la paraula– en la lluita aferrissada per estendre socialment una consciència crítica vers els discursos del poder. Argentins com el Nobel de la Pau Adolfo Pérez Esquivel, la presidenta de las Madres de la Plaza de Mayo Hebe de Bonafini, o la periodista Claudia Korol; brasilers com l'activista de l'MST João Pedro Stédile o el bisbe claretia Pere Casaldàliga; canadencs com l'autora de *No Logo*, Naomi Klein; xilens, com la sociòloga i escriptora Marta Harnecker; cubans com la filla del Che, Aleida Guevara; equatorians com el membre de l'Assemblea Constituent Alberto Acosta; nord-americans com el lingüista Noam Chomsky i altres professors de l'UCLA, Harvard i la Universitat de Nova York; mexicans com l'insurgent subcomandant Marcos o el Relator de l'ONU per als drets indígenes, Rodolfo Stavenhagen; nicaragüencs com els escriptors Sergio Ramírez i Gioconda Belli o l'excomandant sandinista Dora María Tellez; el president del Paraguai, Fernando Lugo; l'escriptor uruguaià Eduardo Galeano, i d'altres escriptors i economistes haitians, peruans, bolivians i veneçolans.

El seu suport se suma a la campanya contra la llei europea, que ha recollit 41.955 signatures a diversos països com Bèlgica, França, el Regne Unit o Alemanya i que a l'Estat espanyol ja aplega una cinquantena d'organitzacions de defensa dels drets dels immigrants. ☛

MONTCADA I REIXAC // IRREGULARITATS DINS EL CONSISTORI

L'alcalde és condemnat per obres il·legals al seu pis de protecció oficial

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament de Medi Ambient i Habitatge ha condemnat César Arrizabalaga, l'alcalde de Montcada i Reixac, per una reforma il·legal al seu domicili privat –que és un habitatge de protecció oficial– feta fa deu anys, quan era regidor d'Urbanisme. Arrizabalaga (PSC) és l'alcalde de Montcada des de l'any 1999. Durant l'època anterior, quan era regidor d'urbanisme –cap al 1998– Arrizabalaga va efectuar unes obres de reforma al seu domicili particular, situat al barri de Mas Rampinyo amb les quals va obrir unes finestres en una part de la coberta amb l'objectiu de reconvertir les golfes en una zona habitable.

Tota la finca té la qualificació d'habitatge de protecció oficial. En aquests casos, segons la llei, la superfície màxima habitable es limita a un màxim de 90 metres quadrats, exactament les mesures del pis d'Arrizabalaga. Per tant, en ampliar-lo, l'actual alcalde va cometre una il·legalitat.

Això és el que va detectar el Departament de Medi Ambient i Habitatge, que fa mesos va començar a tramitar un expedient sancionador contra els propietaris del bloc, César Arrizabalaga i la seva dona, Josefina Manzano, que també va ser regidora a Montcada –en aquest cas, d'Habitatge– durant la legislatura passada. Al final se'ls ha imposat una sanció de 1.502 euros per un incompliment greu del reglament d'habitatge de protecció oficial ja que, a més de superar la superfície màxima permesa, les obres es van tirar endavant sense autorització prèvia de la Direcció General d'Habitatge. Igualment, la resolució obliga l'alcalde i la seva dona a "dur a terme les obres necessàries per retornar l'habitatge a la seva configuració original".

► **L'oposició demana la dimissió**
Tot plegat s'ha conegut mentre Arrizabalaga es trobava de viatge a Nicaragua i El Salvador, on feia el seguiment d'alguns projectes de cooperació en què col·labora el seu consistori. L'alcalde no ha volgut fer cap manifestació sobre el cas en públic ni a cap mitjà de

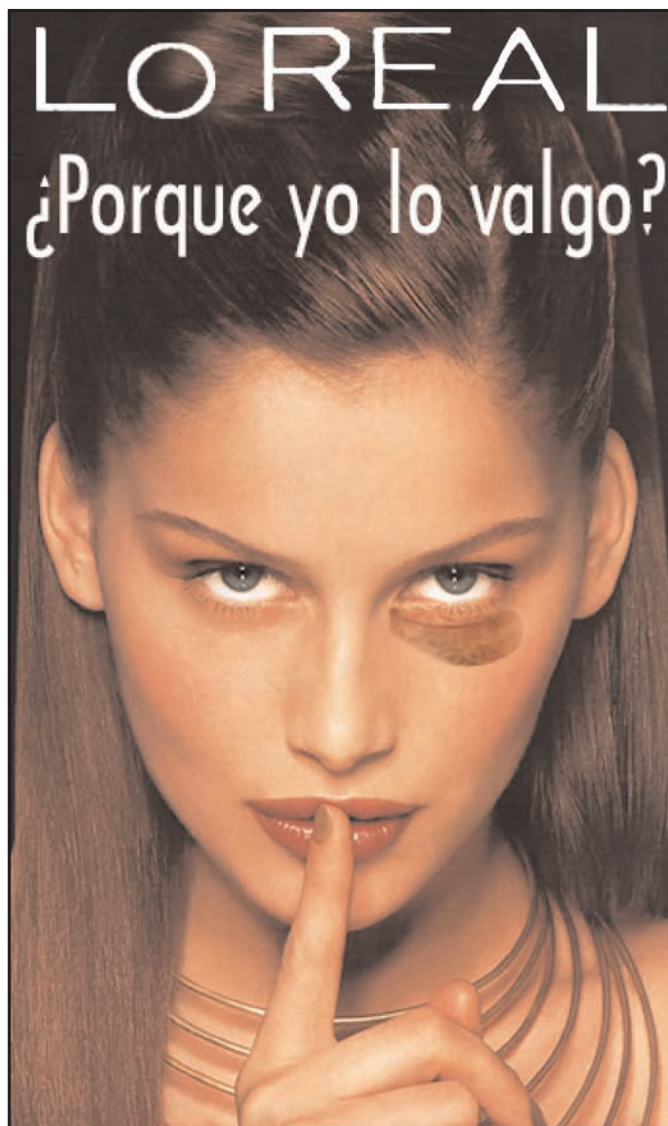
Arxiu

comunicació. La seva única valoració ha estat a través d'un comunicat en què defensa la seva actuació de forma taxativa afirmant: que les obres d'instal·lació de les finestres tenien la llicència municipal preceptiva (ell era regidor d'Urbanisme en aquell moment) i que desconeixia que els habitatges protegits tinguessin una limitació de superfície, però que –en tot cas– ell no va fer cap ampliació en metres quadrats, sinó que es va

limitar a fer unes simples obertures. Tots els grups de l'oposició (ERC, PP, ICV) van demanar la dimissió d'Arrizabalaga tan bon punt es va conèixer el cas de les obres irregulars i van portar una votació al ple en el qual CiU es va abstenir per salvar l'alcalde, amb qui governa en coalició. Segons el portaveu convergent, Joan Maresma, "es tracta d'un cas personal que no es pot barrejar amb la gestió municipal". ☛

Directa núm. 00 (pàg. 4) febrer de 2006

TITULAR: **Reinterpretar les violències de gènere per desarticular-les**
EXTRACTE: "Mentre es denuncia com a repressiu l'ús del xador, no es qüestiona l'obligatorietat social d'algunes pràctiques com maquillar-se o altres molt més doloroses i generalitzades (a occident) com la depilació femenina i la cirurgia estètica"

Directa núm. 9 (pàg. 9) 14 de juny de 2006

TITULAR: **L'ordenança cívica ha retirat els sense sostre de la visió dels turistes**

EXTRACTE: "Ja hi havia una ordenança abans de l'actual i no s'acomplia. Una de les diferències és que les multes eren molt inferiors"

Contrapublicitat a la Directa

CONTRAPUBLICITAT

La publicitat és el llenguatge dominant de la nostra època. És important de la història. Ens canvia la manera de veure el món. Deia Debord: "A la societat d'objectes, tot és fals". La contrapublicitat esdevé una forma de mediatitzada i, per un moment, revela una veritat. És un espai a la difusió d'aquest tipus de sabotatge. Cada setmana, a la darrera pàgina del periòdic, un cartell amb humor de les notícies que tractem al setmanari. Estem aquests més de dos anys de contrapublicitat. D'aquest espai enviant-nos les vostres subversives.

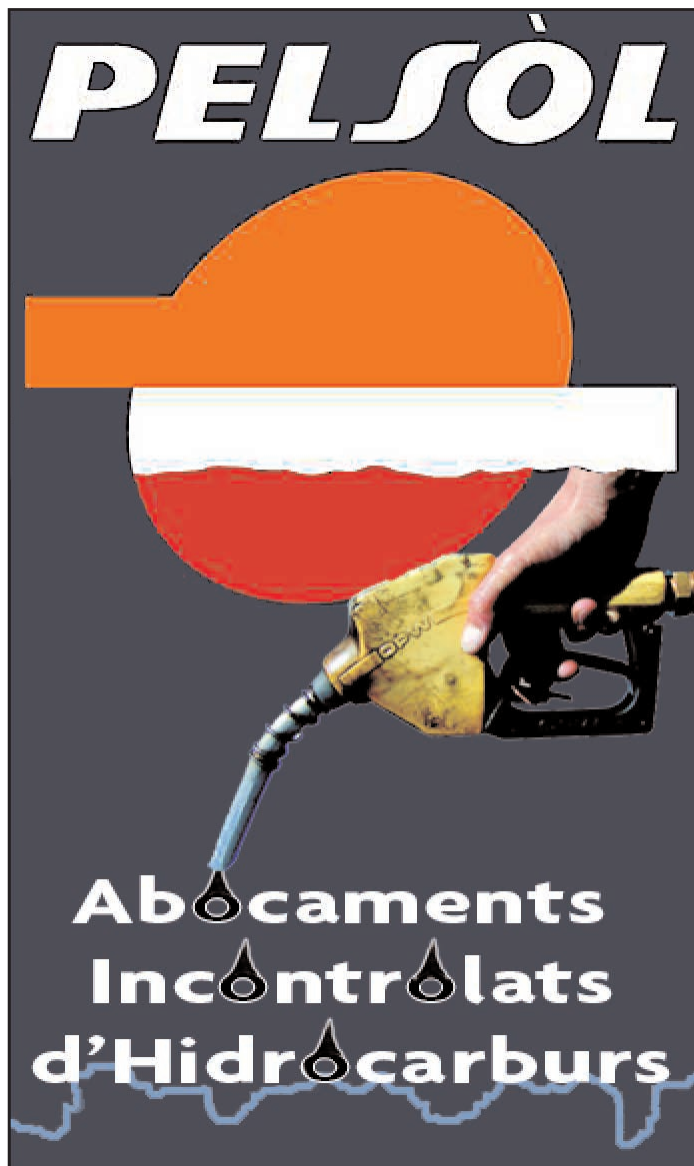
La guerrilla de la comunicació

Però el que fem a la DIRECTA és més aviat un sabotatge cultural en si mateix. És un acte de guerra: la intervenció a les tanques publicitàries, els cartells, les visives, etc. Subvertir la publicitat és tan antic com el cartellista John Heartfield als anys 30 per protestar contra els nazis amb el que ells anomenaven *détournement*. El seu àlbum *The Who sell out*, la portada del qual és una imatge de la portada de la revista Actualment ho fa l'artista Banksy, tot foradant els quadres subvertits als museus d'art. I ho fan la gent, els diàlegs a les figures mudes de les tanques publicitàries, com les campanyes de Yomango i de la Coca-Cola. És l'hora de la subversió, és l'hora de la

Directa núm. 18 (pàg.10) 20 de setembre de 2006

TITULAR: **Repsol aboca hidrocarburs a les costes de Tarragona**

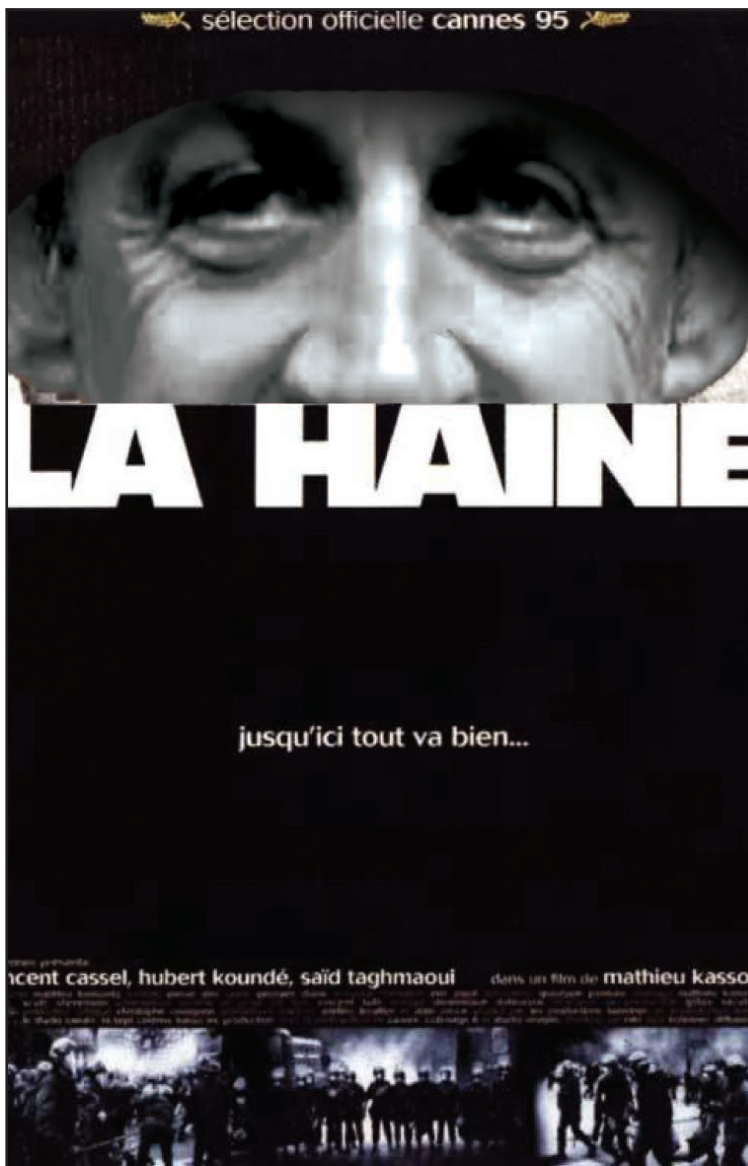
EXTRACTE: "S'ha constatat un augment de contaminants a rius i rieres coincidint amb les fortes pluges. Sembla que les empreses aprofiten l'augment dels cabals per diluir els productes contaminants d'una forma més discreta"

Directa núm. 47 (pàg. 4) 2 de maig de 2007

TITULAR: **Ciutadans d'enlloc**

EXTRACTE: "Mentre Sarkozy ha estat ministre d'Interior s'han duplicat el nombre d'immigrants expulsats cap als seus països d'origen"

Directa 69 (pàg. 10) 7 de novembre de 2007

TITULAR: **Cada dia 70.000 usuaris del tren circulen sobre un pont apunyalat**

EXTRACTE: "Les obres del TAV han degenerat en un maldecaps pels viatgers i el veïnat"

Publicitat Directa

PUBLICITATS I TEXT: Roger Costa

de la cultura i el sistema d'informació més mirada, la manera de veure i relacionar-nos de l'espectacle la realitat és un moment un d'aquests moments: travessa la realitat més profunda. A la DIRECTA volem dedicar un espai cultural. Per això publiquem cada setmana un contraanunci. Una mirada diferent, irreverent i utòpic. Avui oferim una mostra del que han creat a la DIRECTA. I us animem a participar en aquestes accions.

Començat a la guerrilla de la comunicació. La veritable lluita contra la publicitat està al carrer, el mobiliari urbà, les retransmissions televisives com la publicitat mateixa. Ho va fer el cinema i el teatre. Ho van fer els situacionistes. Ho van fer els The Who en la seva cançó "I Wanna Be Like You". Ho van fer els graffitistes amb el mur de Palestina amb graffitis o penjant a gent de The Bubble project, que posen publicitat a la casa nostra, també en trobem de Dinero gratis. Així doncs, no perdem més temps a la guerrilla de la comunicació.

Directa núm. 12 (pàg. 9) 5 de juliol de 2006

TITULAR: **La sociovergència reparteix el pastís de la nova Televisió Digital Terrestre**

EXTRACTE: "Els grups mediàtics afins al PSC i CiU han estat els principals beneficiats del procés de regulació de la futura Televisió Digital Terrestre (TDT) d'àmbit local"

Directa núm. 13 (pàg. 9) 12 de juliol de 2006

TITULAR: **Un guarda de seguretat apallissa un home fins a provocar-li la mort**

EXTRACTE: "Un informe policial contra Securitas va ser vetat per la Jefatura"

Directa 71 (pàg. 9) 21 de novembre de 2007

TITULAR: **Democràcia 'entre cometes'**

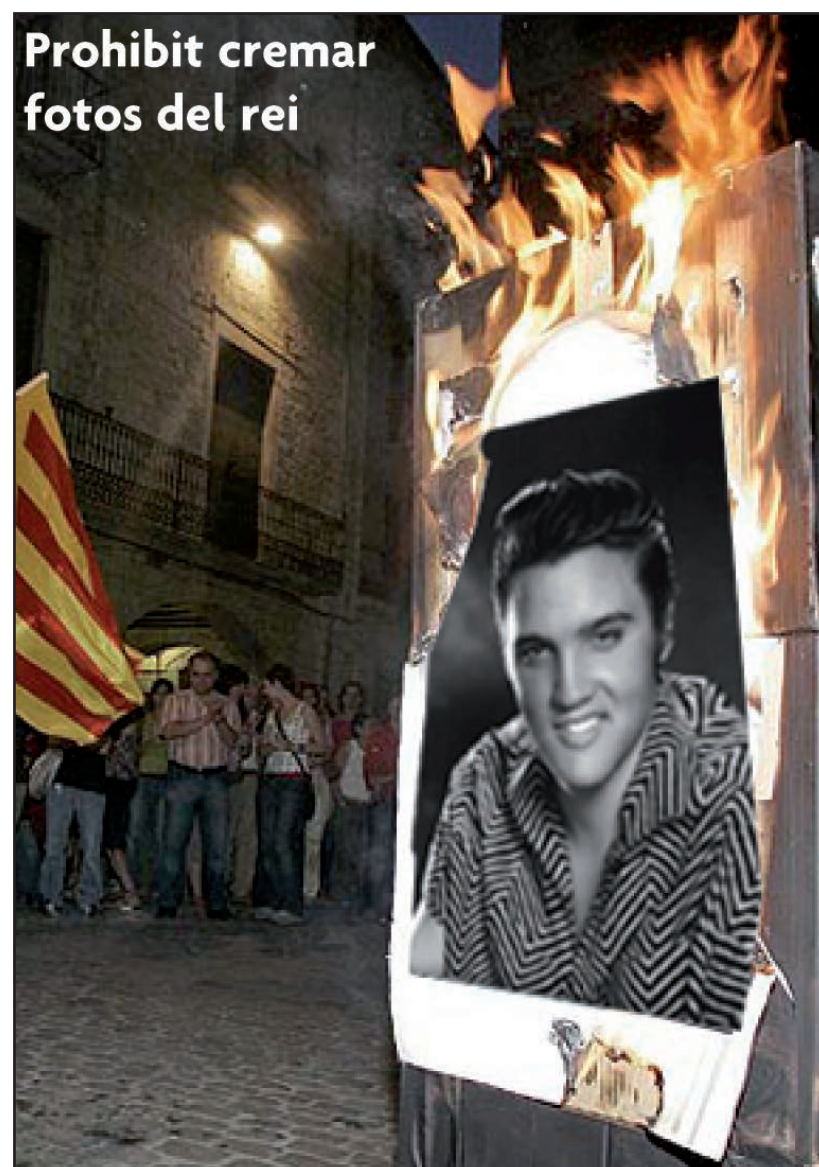
EXTRACTE: "O la llarga llista de nous proscrius colpejats per la porra d'una democràcia que és incapaç de viure i funcionar sense presons, repressions i centres d'internament per pobres. Això altre sí que enllaça, no amb el nazisme -que em nego a banalitzar- sinó amb el feixisme"

Directa 94 (pàg. 13) 21 de maig de 2008

TITULAR: **Acte contra la repetició del judici per la crema de fotos del rei**

EXTRACTE: "A l'Estat espanyol la llibertat d'expressió està en entredit"

TARRAGONA // REPRESSIÓ

Arxivat el cas del tarragoní acusat de cremar un dibuix del rei

Directa el camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Fa poques setmanes, a l'Audiència Nacional espanyola, es va repetir el judici contra Jaume Roure i Enric Stern. La sentència va condemnar els dos independentistes a la mateixa pena que el primer. Ara, al camp de Tarragona s'han arxivat dues causes políticament relacionades. El 22 de juliol, l'Audiència Nacional espanyola va arxivar el cas del tarragoní Santi Fortuny, a qui van jutjar per cremar un dibuix del rei Joan Carles I el 18 d'octubre passat a la plaça de la font de Tarragona, com a acte de solidaritat amb els encausats per la crema de fotos a Girona. L'Audiència creu que els fets van tenir lloc "no amb la voluntat d'insultar, sinó per solidaritzar-se amb els anteriors acusats". Al Morell també s'ha arxivat provisionalment la causa contra dos menors d'edat per haver penjat una pancarta antimonàrquica a les finestres del seu institut. L'arxiu definitiu, però, depèn del moment en què la fiscalia es pronuncii. D'altra banda, el proper 29 d'octubre hi ha previst el judici contra les setze persones encausades per la crema de fotos a Girona.

BARCELONA // ANTIFEIXISME

Endavant canvia el nom feixista d'un carrer a Sant Andreu

Redacció
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Coincidint amb l'aniversari de l'aixecament feixista de 1936, l'assemblea d'Endavant-OSAN de St.Andreu-Nou Barris va canviar el nom del carrer Terç de Montserrat pel de Milicià Antifeixista del districte de Sant Andreu. Aquesta acció estava emmarcada en la campanya de retirada de símbols feixistes i coincidia amb la commemoració del 72è aniversari de l'assalt a la caserna de Sant Andreu, amb el qual es van prendre les armes de l'exèrcit per defensar la República. El Terç de la Mare de Déu de Montserrat va ser una unitat militar de Requetès, creada al 1937 dins l'exèrcit feixista i dissolta el 1939 amb l'entrega de la bandera del Terç al Monestir, on encara es conserva. El nom de Milicià Antifeixista s'utilitzava per designar el Comitè Central de Milícies Antifeixistes de Catalunya, que organitzava militarment les forces que lluitaven contra l'alçament militar durant la Guerra del 36. Amb l'acció, els impulsors pretenen recuperar la memòria històrica del barri i del país.

GIRONA // ELS MOSSOS D'ESQUADRA IDENTIFIQUEN DIVERSOS ACTIVISTES

Els opositors a la MAT denuncien una campanya de criminalització

Els Mossos fan acte de presència en una acció contra la MAT

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Una trentena d'associacions i entitats van denunciar a través d'un comunicat la criminalització que pateixen els opositors a la MAT. En el text s'explica com una dotació dels Mossos d'Esquadra es va presentar al domicili d'un militant de l'assemblea de Maulets el dia 15 de juliol per citar-lo perquè anés a declarar a la comissaria de la policia autònoma de Vic. L'endemà, el jove es va presentar a la comissaria amb un advocat, se li van lliurar els drets i se'l va informar dels

El comunicat també denuncia que l'única prova que van presentar els Mossos d'Esquadra va ser una fotografia de la premsa comarcal on es veia un grup de persones al peu d'una de les torres amb pancartes en contra de la MAT. De fet, el noi ni tan sols surt a la fotografia i no ha reconegut cap de les persones que hi apareixen.

Aquella mateixa setmana els Mossos d'Esquadra van seguir el mateix procediment amb una altra persona de Taradell que, segons les entitats signants del comunicat, va ser acusada sense proves.

D'altra banda, els opositors a la MAT van aprofitar per reiterar la seva denúncia davant les irregularitats del procés de construcció de la línia d'alta tensió: s'han presentat milers d'al·legacions que no han obtingut resposta, sempre s'ha exigint un debat públic del traçat, s'ha denunciat la manca de transparència del Govern de l'Estat espanyol i de la Generalitat al Tribunal Suprem s'ha criticat la lentitud de la justícia que s'ha fet còmplice del començament de les obres sense haver donat resposta a les denúncies presentades. En aquest sentit, els dos governs han donat carta blanca a l'empresa Red Eléctrica de España per obrir camins sense avisar la gent afectada, talar arbres que no calia tallar, construir torres en zones protegides, etc. I tot sense els permisos d'obres corresponents i en condicions laborals precàries. Prenent aquests fets com a exemple, els diversos col·lectius que integren la plataforma opositora es pregunten com pot ser que l'actuació pública se centri en perseguir policialment persones amb proves tan poc sòlides. Així mateix, alerten que pot haver-hi més citacions policials.

Pel que fa a les més de 6.000 al·legacions al projecte, es preveu que es resolguin abans del 15 de setembre. La Direcció General d'Energia es va comprometre a fer un estudi amb les propostes de millora del traçat per presentar-lo al Ministeri d'Indústria espanyol.

Contempla-acció
Des del 3 de juliol passat, un grup de persones vinculades al Mas Blanc, prop de Centelles (Osona), es reuneixen a la base d'una de les torres de la línia. Dues vegades al dia (a tres quarts de 8 del matí i del vespre), un grup de persones s'hi troba per fer mitja hora de silenci. Amb aquesta iniciativa volen actuar com a "mesura dissuasiva per evitar que construeixin la torre i guanyar temps per eixamplar la presa de consciència ciutadana que la MAT no és necessària, en el marc de construir una nova cultura de l'energia".

La setmana passada, un responsable de Red Eléctrica de España —acompanyat pels Mossos d'Esquadra— va voler instar el grup a abandonar l'espai. Els van dir que el que estaven fent era il·legal. Ells van respondre: "Davant els fets consumats, és legítim aturar-los mentre no hi hagi sentències judicials i una deliberació pública que indiqui que la construcció de la MAT és legal i necessària".

La setmana passada, un responsable de Red Eléctrica de España —acompanyat pels Mossos d'Esquadra— va voler instar el grup a abandonar l'espai. Els van dir que el que estaven fent era il·legal. Ells van respondre: "Davant els fets consumats, és legítim aturar-los mentre no hi hagi sentències judicials i una deliberació pública que indiqui que la construcció de la MAT és legal i necessària".

A la pàgina web del col·lectiu es poden trobar els arguments que esgrimeixen per l'impuls d'una nova cultura de l'energia. Entenen que és un dels temes més importants de la

Un grup de persones es concentren silenciosament cada dia durant mitja hora davant d'una torre de la MAT a Sant Martí de Centelles

societat contemporània, però que els representants polítics "no estan a l'alçada d'aquest context de crisi i de canvi històric de model energètic i que, en lloc de liderar les transformacions necessàries en benefici de tothom, estan més aviat influenciat pels interessos de les gran companyies privades, que imposen models centralitzats de producció i transport d'energia".

Demanen el compromís de la gent que vol apostar per una nova cultura de l'energia a acostar-se i compartir aquesta contempla-acció a la Torre 38, a Sant Martí de Centelles. ☺

Més informació:
<http://ox.delibera.info/web>.

Les entitats contràries a la MAT critiquen que els Mossos hagin citat a declarar "sense proves" un activista de Taradell i un militant de Maulets

càrrecs de què se l'acusava: falta per danys contra els fonaments d'una de les torres de les obres de la MAT de la comarca d'Osona. El jove es va negar a fer declaracions si no era davant d'un jutge.

LLEIDA // L'ASSEMBLEA DE JOVES PROTAGONITZA UNA NOVA TANCADA

Dos joves compleixen un arrest domiciliari en una església

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Dues persones vinculades a l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) han passat el cap de setmana a l'església de Sant Llorenç de Lleida. El mes de gener van ser condemnats a cinc dies d'arrest domiciliari per "deslliament de béns immobles". Els joves havien pintat un mural en el marc de la campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència, que commemorava la caiguda de la ciutat. La fiscalia els va demanar sis dies de treballs a la comunitat, però la jutgessa finalment va imposar-los una pena

Els condemnats van afirmar haver fet el mural i van denunciar el caràcter polític del procés

d'arrest domiciliari. Segons Gerard Sala, un dels condemnats, "des de l'AJLL no acceptem cap condemna per motius polítics i l'única condemna forçada és la de l'arrest domiciliari".

Durant el judici els dos joves van afirmar que havien fet el mural i van denunciar el caràcter polític del procés. A més, van re-

Concentració de suport als tancats a l'església

cordar que "sota el mateix lema que es persegueix en aquest judici, el 12 d'octubre passat 2.500 persones es van manifestar pels carrers en una de les mobilitzacions més multitudinàries a Lleida dels darrers anys". També van recriminar l'actitud dels agents de policia en el moment dels fets i van denunciar que l'Ajuntament havia endegat un procediment administratiu paral·lel, a través del qual volia imposar-los una sanció de 600 euros pel mateix fet.

Durant la tancada, l'AJLL va organitzar diferents actes al

carrer: una xerrada antirepressiva, un berenar, l'actuació del cantautor Josep Romeu i un cinema a la fresca. Segons Gerard Sala, "en fem una bona valoració perquè aquesta acció ha servit per denunciar l'assetjament per motius polítics que rebem els diferents moviments socials de la ciutat per part de la Paeria. Ens hem tancat a Sant Llorenç pel seu caràcter simbòlic: durant un temps va ser la catedral de Lleida i es troba al nucli històric de la ciutat". L'únic incident es va produir quan dues dotacions de la Guàrdia Urbana van comparèixer

a l'exterior per retirar els cartells que anunciaven la tancada.

► **Més arrestos reivindicatius**
Aquest no és el primer cop que les joves de la ciutat compleixen un arrest domiciliari de manera pública i reivindicativa. El maig de 2007, tres persones es van tancar als locals del sindicat CGT per denunciar la condemna de quatre dies que se'ls imposava per dur a terme una acció contra el monòlit franquista de la plaça Cervantes en el marc de la campanya per la retirada de la simbologia franquista de la ciutat. ◻

Ariadna Nieto

SABADELL // EL CONSELL DE L'AUDIOVISUAL DE CATALUNYA AIXÍ HO DIU

El programa televisiu 'Sabadell actual' està fora de la legalitat

Directa Sabadell
/sabadell@setmanaridirecta.info/

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) acaba de fer pública la situació d'il·legalitat del programa d'informació municipal *Sabadell actual*, que s'emet setmanal-

L'alcalde ha advertit que justificaran l'excepcionalitat del cas

ment a la televisió privada Canal Català Vallès. L'organisme encarregat de vetllar per la pluralitat als mitjans del Principat ha comunicat que l'emissió del programa no respecta la Llei de la Comunicació Audiovisual de Catalunya (LCA) ni gaudeix del permís del Consell.

El CAC va conèixer l'existència del programa arran d'una queixa presentada per l'Entesa per Sabadell, en la qual el grup municipal denunciava que l'emissió del 30 de gener va ser "parcial, tendenciosa i va estar mancada del pluralisme polític necessari". Un cop constatada l'existència de la coproducció, el Ple del Consell de l'Audiovisual ha resolt que el programa *Sabadell Actual* no compleix la LCA, que estableix que "els prestadors de serveis de televisió privats no poden difondre programes per encàrrec de les administracions públiques, tret de situacions excepcionals". En conseqüència, ha advertit l'Ajuntament de la cocapital vallesana que si vol mantenir el programa haurà de justificar aquesta excepcionalitat de manera immediata. A més, li recorda que la Llei obliga els ens públics a sol·licitar el permís al Consell abans d'emetre un programa. L'organisme ha insistit que la possibilitat de les administracions

Eudald

públiques d'encarregar la difusió de continguts de servei públic a prestadors privats té "un caràcter absolutament excepcional i no pot ser un recurs habitual de prestació del servei públic audiovisual local". D'acord amb la LCA, l'ens públic ha de "justificar l'existència de motius tècnics, econòmics, demogràfics o d'altres de naturalesa analòga que imposi-

bilitin la prestació directa del servei públic de televisió".

L'alcalde, Manuel Bustos, ha anunciat que l'Ajuntament justificarà l'excepcionalitat perquè a la ciutat no hi ha cap canal de televisió públic que pugui acollir el programa. Però el CAC, en l'advertiment, ja ha especificat que, a Sabadell, hi operen tres consorcis de televisió digital pública. ◻

//REIVINDICACIÓ NACIONAL

Dos ajuntaments catalans hissaran l'estelada per la Diada de Catalunya

Nora Miralles
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La bandera estelada onejarà als ajuntaments d'Arenys de Munt i Vilafranca del Penedès els dies 10 i 11 de setembre, coincidint amb la Diada, després de l'aprovació d'una moció presentada per les candidatures d'Unitat Popular en ambdues localitats. Així mateix, el ple municipal de Vic del 4 d'agost es debatrà una proposta en el mateix sentit. La intenció de la CUP és que durant les properes setmanes la moció es faci extensiva a molts altres municipis dels Països Catalans, emmarcada dins la campanya de commemoració del centenari de l'ensenyament independentista impulsada per la Comissió cent anys d'estelada, que cerca el doble objectiu de contribuir a la recuperació de la memòria històrica i d'incrementar la consciència nacional, segons la web de notícies de l'Esquerra Independentista *Llibertat.cat*.

A més de les propostes presentades per les candidatures municipals, s'estan impulsant iniciatives com la participació a la trobada mundial de casals catalans a Tarragona, la tramitació de l'entrada de Vicent Albert Balles-ter —creador de l'estelada— a l'Enciclopèdia Catalana i la reedició del llibre *Origen de la bandera independentista* de Joan Creixell.

La CUP pretén que altres municipis se sumin a aquesta acció simbòlica

Segons la comissió promotora de la celebració, l'any 2008 és una data d'aniversari doble, ja que el centenari de l'estelada de fons blau i estel blanc creada per Balles-ter el 1908 coincideix amb el quarantè aniversari del naixement de l'estelada roja l'any 1968, impulsada com a ensenya de l'independentisme revolucionari pel Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), popularitzada per organitzacions posteriors com Catalunya Lliure, el Moviment de Defensa de la Terra o les Joventuts Independentistes Revolucionàries i adoptada per l'Esquerra Independentista actual. Els impulsors de Cent anys d'estelada afirmen que "aprofitar la doble data commemorativa de 1908 i 1968 per a les dues insígnies de combat pot ser l'oportunitat històrica per clarificar definitivament entre l'independentisme, arreu de la societat catalana i al món sencer". D'altra banda, es preveu que el treball dels investigadors adherits a la campanya aportin noves dades sobre l'origen de l'independentisme. ◻

ESPLUGUES // ESPAI EN PERILL

Les obres del pla Caufec destrueixen vegetació d'una zona protegida

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Un any després d'iniciar les obres del projecte urbanístic a la muntanya de Sant Pere Màrtir a Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat), Alnus-Ecològistes de Catalunya alerta que les màquines del pla Caufec estan destruint excessiva massa vegetal en una zona protegida del parc de Collserola. La part més alta del sector que s'ha urbanitzar es troba dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) i la Xarxa Natura 2000. L'any 1993 la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat ja va informar d'aquesta situació en un document que descrivia les deficiències jurídiques de l'aprovació urbanística i que ràpidament va esdevenir lletra morta. La qualificació d'aquesta zona implica que

La part més alta del sector es troba dins la Xarxa Natura 2000

pot estar dins el procés urbanitzador, però no es pot transformar. L'entitat ecologista de Sant Just Desvern diu que el projecte és "innecessàriament agressiu amb l'entorn", considera que en aquesta zona els vials són excessivament amples i que el tipus de terreny obliga a fer talussos enormes que enterren la vegetació existent. En aquesta part s'estan desenvolupant les obres d'un carril bici ampli, una zona de passeig amb miradors i una pista per bombers. Al mateix temps, s'hi estan fent rases per al soterrament de la línia d'alta tensió. L'obra no rep cap tractament diferenciat pel fet de desenvolupar-se en una zona protegida i la maquinària pesada ha destruït prop de la meitat de la vegetació d'aquest sector natural de Collserola. També es poden veure alguns marges dels nous vials excessivament desbrossats o, en alguns indrets, abocaments de terra de camions sobre la vegetació.

Tot és legal

El coordinador d'Alnus-Ecològistes de Catalunya, Oleguer Farràs, afirma que "el problema és que probablement no hi ha infracció de cap article del Pla especial de Collserola. Tot és legal i això denota una falta de sensibilitat de totes les administracions, que mantenen legislacions antigues i donen el vistiplau a aquest tipus de projectes que s'aproven sense consultar la ciutadania". Ecològistes de Catalunya ha consultat el Departament de Medi Ambient, que justifica que el projecte està en regla, tot i que Alnus denuncia que "el Departament no fa el seguiment de l'obra que li correspondria al Consorci del Parc de Collserola".

MANRESA // DESTRUCCIÓ DE L'ESPAI NATURAL DE LA RIERA DE RAJADELL

La fiscalia es querella contra el consistori per danys ambientals

Simulació del viaducte

Meandre

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El fiscal de medi ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), José Joaquín Pérez, responsabilitza l'Ajuntament de Manresa del fet que la riera de Rajadell sigui "una clauverguera a cel obert". El fiscal ha presentat una querella contra l'alcalde de Manresa, Josep Camprubí (PSC), la regidora de Medi Ambient, Alba Alsina (ERC), i el director de l'àrea de Serveis Territorials del consistori per un presumpte delictes contra els recursos naturals i el medi ambient. Segons les mostres que ha analitzat l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses de Barcelona, l'afluent del riu Cardener rep 260.000 litres diaris (tres litres per segon) d'aigües residuals urbanes sense depurar del barri manresà del Xup que maten la vida aquàtica. El text del fiscal afirma que aquest abocament continuat afecta greu-

ment les característiques de l'ecosistema de la riera al llarg de tres quilòmetres i que les concentracions que presenta d'amoni i amoniac impedeixen el desenvolupament dels organismes vius de la

L'afluent del Cardener rep tres litres per segon d'aigües residuals urbanes que maten la vida aquàtica

riera. El text també diu que els excrements suposen un risc molt greu pels usos que es deriven d'aquestes aigües exageradament afectades en tres quilòmetres.

L'alcalde, la regidora de Medi Ambient i el cap tècnic de Serveis Territorials serien les responsables que les aigües de la riera de Rajadell estiguin contaminades i també ho serien de fer arribar aigua en bones condicions a les llars manresanes, però declaren que no es poden buscar responsabilitats penals a l'actual administració municipal per un problema d'infraestructura que té el seu origen als anys 60. Segons la secció encarregada del cas al TSJC, l'Ajuntament de Manresa incomplia conscientment les obligacions legals i consentia que aquestes aigües residuals contaminessin greument les aigües i afectessin l'ecosistema de la riera. El fiscal diu que aquest atemptat ecològic era perfectament conegut pels querellats i justifica aquesta afirmació en el fet que l'Ajuntament intentava derivar el cost econòmic de resoldre aquesta situació cap a altres administracions. Així

doncs, la querella diu que l'Ajuntament de Manresa té l'obligació de depurar aquestes aigües residuals generades pel municipi. Aquesta querella arriba quan fa un any que la Candidatura d'Uni-

L'Ajuntament incomplia conscientment les seves obligacions i consentia l'abocament a la riera

tat Popular (CUP) va presentar una moció per reclamar la recuperació i el condicionament de la riera de Rajadell i el bosc del Suanya per al lleure i l'esport. ☎

La nova carretera des d'Igualada afecta la riera de Rajadell

El traçat de la nova carretera Igualada-Manresa (C-37) escollit pel Departament de Carreteres de la Generalitat i acceptat pel Departament de Medi Ambient afecta l'últim entorn natural dels voltants de Manresa (Bages) que quedava lliure. Així ho denuncia l'entitat preservacionista Meandre, que creu que la construcció de la C-37 —passi per on passi— afectarà l'entorn de la riera de Rajadell, el seu bosc de ribera i diverses fonts. En aquest sentit, Meandre ha presentat les seves queixes al Síndic de

Greuges per la "manca de respostes raonades a cadascun dels recursos i al·legacions" presentats a l'avantprojecte d'aquest nou vial. L'entitat denuncia públicament que "els processos de participació són una vertadera pantomima", ja que cap ni una de les al·legacions i recursos presentats han estat contestats, ni a l'inici del procés quan es proposava un traçat amb menor impacte ambiental ni tampoc al final, quan es va presentar un nou recurs per intentar salvar —com a mínim— alguns valors

naturals concrets. L'objectiu d'aquesta queixa és reclamar "un canvi radical de la política territorial i dels processos de participació".

RECURS DE REPOSICIÓ

El projecte està aprovat definitivament per la Generalitat, però s'ha interposat un recurs de reposició amb els arguments que la Direcció General de Carreteres ha vulnerat el marc jurídic en matèria de participació pública en un procés que Meandre qualifica de "presa de pèl". A la vegada,

recorda que el marc normatiu de la Unió Europea deixa ben clar que s'han d'articular veritables processos de participació quan es tracti d'aprovar projectes amb efectes ambientals, com és el cas d'aquesta riera que comunica el pla de Bages amb el pla de la Segarra. Un altre argument per aquest recurs és que l'avantprojecte aprovat no incorpora cap de les millores proposades per l'entitat del Bages, que ha invertit molt de temps a posar de relleu tot un seguit de millores raonables.

BADALONA // EL JUDICI DELS PROFESSORS DE MÚSICA ACOMIADATS, VIST PER SENTÈNCIA

Nou anys sense contracte laboral

Neus Ràfols

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Abans de l'1 d'agost sortirà la sentència del judici dels set professors de l'Escola de Música de Badalona (EMB) que van demandar el Patronat de Música després de ser acomiadats per exigir treballar amb un contracte laboral i tenir les prestacions corresponents de la seguretat social.

El judici es va celebrar el 23 de juliol al jutjat social número 31 de Barcelona i, durant cinc hores, l'advocat dels docents, Francesc Arnau, va basar la demanda en la demostració de la relació laboral que va existir entre els professors i el centre, que depèn de l'Ajuntament badaloní, governat per la coalició PSC-ERC-CiU.

El Patronat de música els remunerava a través de factures, en règim d'autònoms o de falsos becaris

Els demandants van aportar proves per demostrar que treballaven amb horaris fixos, que eren titulars d'assignatures, que tenien una continuïtat temporal i que assumien tasques professionals

Concentració dels músics a les portes de l'Ajuntament al febrer de 2008

Eloy de Mateo

equivalents a altres companys de l'Escola. Malgrat aquesta relació laboral contínua —alguns professors portaven més de nou anys de docència a l'EMB— el Patronat els remunerava a través de factures, en règim d'autònoms o de falsos becaris, sense donar-los d'alta a la seguretat social.

“Era una situació encoberta amb un fals règim d'autònoms o de becaris i amb tutors que mai han existit de veritat”, destaca David García, membre del comitè d'empresa del Patronat per CCOO i docent de l'Escola.

Els docents demanen la nul·litat de l'acomiadament i “l'alta a la seguretat social. És a dir, volem un contracte laboral”, afegeix García.

El regidor de Cultura, Jaume Vives, va explicar a la Directa que esperava fer una valoració del judici quan sortís la sentència, tot i que va reiterar que els docents no tenien “una relació laboral estable amb l'Ajuntament”.

Si els músics guanyen el cas, hauran de ser readmesos i donats d'alta a la seguretat social. Pel que fa al Patronat, haurà de pagar les

multes corresponents a aquest organisme per haver evitat aquests pagaments d'una manera irregular. “Políticament hauria de caure un cap”, conclou García, tot destacant que una sentència favorable també suposaria pels set docents “la dignitat i el reconeixement dels drets més elementals, després d'haver estat treballant entre tres i nou anys al centre”.

► **Una altra denúncia per l'Escola**
Els delegats sindicals de CCOO del comitè d'empresa també han denunciat el Patronat i la Inspecció de Treball per “manca d'informació reiterada, irregularitats a la seguretat social i creació de falsos autònoms”. La denúncia està en marxa, segons les fonts sindicals.

Tot i que només van ser set professors els que van interposar la demanda —els que posteriorment van ser acomiadats—, el nombre de professionals de l'Escola que estaven treballant en situacions laborals irregulars és més elevat. “Al voltant de dotze persones d'una plantilla de 32 estàvem en aquestes condicions precàries”, precisa Ismael Dueñas, un dels músics afectats.

Si els músics guanyen el cas hauran de ser readmesos i donats d'alta a la seguretat social

“L'Escola no tenia comitè d'empresa fins que va començar la moguda a inicis del curs 2007-2008. A més, el fet d'iniciar el comitè —que sanejaria la relació entre els treballadors i l'empresa— va ser entès com un acte de desconfiança i s'ha fet la vida impossible a la persona que el va impulsar”, destaca Dueñas. ☐

SABADELL // LA GUÀRDIA CIVIL PRETENIA REBRE UNA COMPENSACIÓ DE TRES MILIONS D'EUROS

L'Ajuntament rectifica i es nega a pagar per recuperar la caserna

Directa Sabadell

/sabadell@setmanaridirecta.info/

El conveni signat l'any 2006 per l'Ajuntament de Sabadell i el Ministeri de l'Interior espanyol ha estat suspès temporalment fins que es resolgui el contenciós administratiu que tots els partits de l'oposició local, a excepció del Partit Popular, van presentar en contra de les condicions establertes per aquest acord. La congelació de l'acord implica que l'Ajuntament no pagarà els tres milions d'euros ni els 5.000 metres quadrats de terreny al Ministeri de l'Interior fins que no s'hagi resolt el recurs contenciós, tal com va aprovar la Junta de Govern Local el divendres 25 de juliol. Aquesta notícia ha estat molt ben rebuda pels partits de l'oposició, que han llogat aquest gest com una primera victòria.

L'equip de govern, a través del tinent d'alcalde d'Urbanisme Joan Carles Sánchez, ha aclarit que “no es tracta d'una retirada del conve-

ni, sinó d'una mesura preventiva”, aplicada arran del suggeriment d'un informe dels serveis jurídics municipals emès pel qui va ser president del Consell Consultiu de la Generalitat fins l'any 2006, Joaquim Tornos. Sánchez continua

L'oposició municipal va assenyalar l'especulació urbanística com a causant de la situació

defensant la validesa del conveni signat l'octubre de 2006 per l'alcalde Manuel Bustos i el ministre d'Interior Alfredo Pérez-Rubalcaba. El tinent d'alcalde ho justifica dient que era la millor sortida per Sabadell, ja que Interior no volia

reconèixer la propietat municipal de la finca. Aquest argument mostra un índex de canvi de discurs per part del consistori, que fins ara sostenia que el conveni anterior —el de 1998, que acordava la propietat municipal de la caserna de la Guàrdia Civil— no tenia validesa.

► **Evolució del conflicte**

El conflicte al voltant de la propietat de la caserna va sorgir a començaments de 2007, quan l'Entesa per Sabadell va denunciar públicament que l'equip Bustos s'havia compromès a pagar tres milions d'euros i 5.000 metres quadrats de terreny per recuperar una finca que ja era de propietat municipal, tal com figura al registre de la propietat des de 1998. En aquell moment, l'Entesa va iniciar els tràmits per presentar un recurs contenciós administratiu. El procediment es va allargar gairebé un any a causa de les traves que va posar el govern municipal a l'hora de lliurar la documentació requerida. El mes de gener passat, els

David Datzira

grups municipals de CIU, ICV-EUiA i ERC es van afegir al contenciós. Aquest fet va posar en alerta l'equip de govern, que va provar de dissuadir-los fent creure a l'opinió pública que el contenciós administratiu frenava el projecte del Parc de Salut, les instal·lacions del qual havien d'ocupar l'antiga caserna de la Guàrdia Civil. Mesos més tard, l'oposició va assenyalar

l'especulació urbanística com a principal causant de la situació generada al voltant de la caserna. L'any 2004, l'Ajuntament havia requalificat part dels terrenys de l'antiga caserna per destinar-los a la construcció d'habitatges d'alt nivell. Davant d'això, l'oposició sospita que Interior va voler treure la seva part de profit a canvi d'abandonar les instal·lacions. ☐

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Víctimes mortals i danys col·laterals

✉ Guillem Sánchez i Barrull

De mica en mica sembla que els informatius de TV3 van assumint els tics de la resta de cadenes, tot augmentant la uniformitat del pensament únic i tancant la més mínima esclatxa a l'expressió dissident. Ja és habitual sentir els i les locutores parlar "d'aquí, a Espanya" o de "la resta d'Espanya" i, fins i tot, la setmana passada, Empar Marco parlava de la "Comunitat Valenciana", el terme que

Francisco Camps va intentar imposar al llibre d'estil de TV3 i sobre el qual la direcció de la cadena va assegurar "que no cediria al xantatge".

Però aquest lliscar lingüístic cap a la correcció política va molt més enllà del nostre país maltractat. Als informatius del migdia del dimarts 22 de juliol, Xavi Coral explicava com, de nou, un palestí va intentar emprar una excavadora com a arma mortífera al centre de Jerusalem, tal com havia succeït setmanes enrere. El presen-

tador —naturalment— es congratulava perquè "aquesta vegada no hi ha hagut víctimes mortals". Però tot seguit va explicar el perquè: "Un policia militar present a la zona ha actuat amb molta rapidesa i ha matat l'agressor amb dos trets".

Llavors, si no hi ha hagut cap víctima mortal, que és el palestí —desarmat— mort a trets? M'imagino que força israelians el consideraran un *animal salvatge* o, en el millor dels casos, un *dany col·lateral*, però no entenc com TV3 pot entrar en el voca-

bulari de guerra del bàndol israelià del conflicte d'aquesta forma tan cruel.

I només dues consideracions finals: els sectors prosionistes deixaran de considerar TV3 una televisió propalestina o passaran a exigir que el mur de Cisjordània sigui anomenat *tanca*? I com és que els representants del PP i de Ciutadans al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) —tan preocupats per la nomenclatura de reportatges com *Terra Lliure: punt final*— no han dit res al respecte?

La versió de dretes de la Guerra Civil. Resposta a López Burniol

✉ Vicenç Navarro

Aquest article es va enviar a *El Periódico*, que va decidir no publicar-lo.

No és cert, com defensen les dretes, que hi hagués una equidistància moral en els mal anomenats bàndols de la Guerra Civil.

Existeix una visió, força generalitzada als ambients intel·lectuals conservadors, que el conflicte de la Guerra Civil va ser un conflicte entre dos bàndols, cadascun amb les seves raons legítimes i morals a les quals no es pot donar un ordre prioritari, ja que ambdós bàndols eren o gaudien de la mateixa alçada moral en la seva dedicació a Espanya. Dit d'una altra manera, durant la Guerra Civil no hi va haver bons ni dolents. Pensar el contrari és, segons aquests autors, sostenir una interpretació maquiva-vel·lica de la història on hi ha bons i dolents. L'última versió d'aquesta equidistància és l'article de Juan José López Burniol —col·laborador assidu d'*El Periódico*— publicat en aquest diari el 9 de novembre de 2007. Sota el títol *Una Ley para la Memoria*, critica la llei de la memòria històrica aprovada pel Parlament de Catalunya i indica que "el projecte es basa en la divisió maniquea entre els republicans i els sublevats. L'autor, fill de colpistes (aclareix que parla com a "fill d'un de tants espanyols als quals la llei es refereix com a sublevats"), es queixa que la llei consideri els que van defensar la democràcia durant República com els bons i els colpistes com els dolents. Per què —diu— a Espanya es podran posar noms als carrers per honorar-ne uns i no els altres? O, per què no —segons la mateixa lògica— al mateix general Franco. L'autor acaba dient que la memòria (segons ell maniquea) a la qual fa referència la llei no és la seva memòria. D'això no n'hi ha cap dubte, ja

que la memòria dels colpistes i la dels seus fills i néts és molt diferent de la dels vençuts i la dels seus fills i néts. Com que em trobo entre aquests últims, sento la necessitat de respondre l'autor i d'exposar al lector un punt de vista alternatiu, tot donant suport a la llei de la memòria històrica aprovada pel Parlament de Catalunya.

Però permetin-me que comenci amb el qüestionament del terme *maniqueu* per definir una versió historiogràfica d'un esdeveniment de gran rellevància com pot ser la Segona Guerra Mundial o la Guerra Civil. Em sembla propi d'un gran relativisme ètic posar totes les forces i agents polítics i socials que van intervenir en aquells conflictes sota el mateix prisma valoratiu, tot negant que hi hagi causes justes i injustes. Negar que les forces aliades que van vèncer el nazisme a Euro-

pa durant la Segona Guerra Mundial lluitaven en una causa justa en contra d'una causa injusta —el nazisme— és negar l'existència d'una estructura valorativa universal basada en el respecte a uns drets humans. No cal dir que els aliats també van vulnerar aquells drets. Però aquestes atrocitats (que s'han de denunciar) no van negar la justícia de la seva causa, cosa que no justifica les atrocitats, però tampoc nega la validesa de la seva causa. Milers de generacions de les diferents nacions i pobles d'Europa (incloent-hi alemanya) es van beneficiar de la victòria de les forces aliades i van prevenir el triomf del nazisme, la força opressora del qual havia victimitzat tot el continent europeu. Per tant, negar que uns eren els bons i uns altres els dolents és atènyer un relativisme que nega el mateix sentit de progrés en la història. És cert que hi van haver

dolents entre els bons i bons entre els dolents, però hi va haver —clarament— un bàndol just i un altre injust i la majoria de la població es va beneficiar del fet que vencesin els justos. D'aquí que els seus representants decidissin celebrar la seva victòria i prohibissin reproduir el nazisme en la seva cultura. A Alemanya està prohibida qualsevol expressió d'homenatge o lloança al nazisme.

A Espanya, durant la Guerra Civil també hi va haver una causa justa —la defensa de la democràcia— i una causa injusta —el cop militar feixista— que la va interrompre. Encara aquí, durant la Guerra Civil també es van cometre atrocitats (que s'han de denunciar) per part de les forces que van defensar la República. Però això no nega que la seva causa fos justa, tal com testimonien el fet que la victòria del bàndol colpista va iniciar una dictadura enormement brutal (per cada assassinat polític que va cometre Mussolini, Franco en va cometre deu mil), que va assassinar prop de 200.000 persones només durant el període de 1939-1945 i va establir un règim totalitari que va causar un gran subdesenvolupament econòmic, social i cultural del país. Quan es va produir el cop d'estat, l'any 1936, el PIB *per capita* espanyol era semblant a l'italià. L'any 1975, quan va morir el dictador, el PIB *per capita* espanyol només era el 64% de l'italià i el 68% dels adults espanyols tenia menys de sis anys d'educació.

Em sembla un indicador d'insensibilitat democràtica que López Burniol es queixi que la llei de la memòria històrica no consideri mereixedor de respecte el bàndol colpista i exigeixi el seu dret de ser homenatjats públicament al mateix nivell que els vençuts. Definir la llei —com fa l'autor— com "una involució absurda" és continuar negant que els colpistes mereixin una condemna en una societat democràtica.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gremet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
Els Carlins Sabateria, 3-5
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
OLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
RIPOLL
Bar l'Obrador c. Estació, 3
SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Què es cou

Les festes alternatives protagonitzen l'estiu

✉ Gemma García

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Amb l'arribada de l'estiu es multipliquen les festes majors arreu dels Països Catalans i, al mateix temps, cada vegada hi ha més pobles i barris que compten amb una festa alternativa durant les mateixes dates. Els trets que les diferencien de les festes *ofi-

cials són significatius i diversos. Les organitzen col·lectius i entitats socials o culturals conjuntament i de manera assembleària, aposten per l'autogestió i, al mateix temps, impulsen la cultura popular catalana. El context de l'espai geogràfic on es desenvolupen pren rellevància, ja que les diverses activitats serveixen per visibilitzar conflictes i expressar reivindicacions.

Davant la consolidació de les festes alternatives amb trajectòries llargues i el naixement de noves iniciatives, el diumenge 17 de maig es va fundar la Coordinadora de Festes Majors Autogestionades (CFMA) després d'una primera reunió celebrada el mes de març a Borriol (la Plana Alta, Castelló). La iniciativa neix impulsada per la Festa Major Alternativa de Sants i les dues festes

del País Valencià amb qui estan agermanades des de fa tres anys, la de Borriol i la de Vilallonga (La Safor). La intenció és que aquells pobles d'arreu dels Països Catalans on hi hagi festes majors autogestionades tinguin facilitats per intercanviar activitats, coneixements i infraestructures. Fins ara, en formen part una desena de festes (a part de Borriol i Vilallonga): Manresa, Cornellà,

Sarrià, Castelló, València, Vilafranca del Penedès i Lleida, tot i que altres pobles de diverses comarques ja han mostrat el seu interès per sumar-s'hi.

En aquest darrer número de la Directa abans de les vacances, mostrem algunes de les festes que ofereixen una alternativa a les festes *oficials durant l'estiu i fins a finals d'any.

1 Vilallonga

15 I 16 D'AGOST

Lluny d'una idea de festa vinculada a les celebracions religioses estandaritzat arreu de tota la comarca, l'Associació Correllops, juntament a la colla de Dolçaina i tabal l'Alfarrassà de Daimus i en col·laboració amb grups de música locals, aquest agost se celebren les festes alternatives per quart any consecutiu. Per a recuperar el contacte amb el riu Sèrpis, la comarca de La Safor (País Valencià), dins la programació hi destaca un triatló, que recorre un trajecte amb bici i un descens pel riu.

2 Gràcia

DEL 15 AL 21 D'AGOST

La Comissió Popular de Festes (Assemblea de Joves de Gràcia, Endavant i la Casa de la Muntanya), organitza per tercer any les Festes Populares. Al carrer Sant Pere Màrtir, la Comissió de Festes aposta per continuar mantenint la independència tant econòmica com organitzativa. Del 14 al 17 el barri també compta amb les Festes Alternatives organitzades per Els Blokes fantasma i les cases okupades, que començaran amb una manifestació en record d'en Roger, assassinat pels feixistes el 2004.

3 Bous de Borriol

DEL 22 AL 29 D'AGOST

El 1997, uns adolescents impulsaren la Festa alternativa als Bous una manera de qüestionar obertament els costums de La Plana Alta. Amb caràcter individual, anys rera anys, assembleària i autogestionada, organitzen la festa. Concerts de grups locals, iniciació al Trinquet o pilota valenciana, jocs infantils, poesia, taller, cercavila amb els Bastoners de Sants, teatre, correfoc o la presentació de la Xarxa Feminista de Castelló, són algunes de les activitats del programa d'enguany.

4 Manresa

DEL 23 D'AGOST A L'1 DE SETEMBRE

El 1991 van néixer les festes alternatives de Manresa, probablement les més antigues dels Països Catalans, com a resposta a la burocratització de la Festa Major oficial i, alhora, a causa de la necessitat de crear un espai autogestionat. La dissetena edició d'enguany gira al voltant de la defensa del territori. Es farà referència a les problemàtiques relacionades amb el Bages i Manresa. Es preveu la crema de la falla, el concurs de cants populars i les actuacions de Etsiak o la Carrau, entre d'altres.

5 Sants

DEL 25 AL 31 D'AGOST.

Quan falta menys d'un mes per la catorzena edició de la Festa Major Alternativa, el Districte sols ha donat permís per celebrar els tres primers dies. L'Ajuntament es nega a cedir l'Espanya Industrial, un espai reivindicat sota el lema Volem les festes al parc. Tant el Centre Social de Sants com la FAVB donen suport a les Alternatives. Enguany compten amb el cercavila per la memòria històrica, una Jornada de cultura popular i la sisena edició de la Cursa de Carretons contra els desallotjaments.

7 Sabadell

DEL 4 AL 8 DE SETEMBRE.

10 anys de barraques. 10 anys de Festes Populares!. Amb aquest lema, el mes de setembre arriben les festes que l'any passat van aconseguir una ubicació més cèntrica per desenvolupar les activitats, però la prohibició de muntar barraques de les entitats que enguany es recuperen. Organitzades per la Comissió de Festes Populares, que compta amb més d'una vintena d'entitats, volen reforçar activitats pròpies com el Saballut de Ferro, el concurs de garrotins, o les danses de L'Animalada.

9 Bellvitge

DEL 6 AL 14 DE SETEMBRE

Barraca al Passeig de Baldosa.

Per onzè any consecutiu i sota el lema 'Festa si, lluita també!', l'associació cultural el Txiringuito organitza les festes alternatives al barri de bellvitge a l'Hospitalet. El "chiringuito" -així s'anomenen totes les carpes- es troba immers dins les festes majors del barri i és una alternativa per molts joves que no troben el seu lloc a les festes majors i una manera de visualitzar el què fan i la manera de fer-ho.

10 Tarragona

19 I 20 DE SETEMBRE

Barraques de Tarragona (Santa Tecla).

El projecte Barraques de Tarragona és iniciativa que des de l'any 2006 organitza un conjunt de col·lectius socials i culturals de la ciutat que fan una feina voluntària i desinteressada durant tot l'any i que cerquen una major promoció i més ressò social per a la seva tasca. El lema d'enguany és "Planta un parking, aparca una col" i sota aquest paraigües hi ha previstes diverses activitats i concerts.

11 Sant Andreu

DEL 28 DE NOVENBRE AL 8 DE DESEMBRE

L'Assemblea de Festes Alternatives de Sant Andreu del Palomar organitza per disset any consecutiu tot un seguit d'activitats durant més d'una setmana. Enguany també preveuen la carpa de festes i algun cercavila amb bicicletes. Per altra banda, les Festes Reivindicatives, organitzades per Endavant i la nova Assemblea de Joves de la Sagrera i Sant Andreu 'La Trinxera', celebren la seva cinquena edició. Tenen previst el torneig de futbol "Fes-li un gol a la Constitució" i "La ruta jove del porró".

12 Vallcarca

12 I 13 DE SETEMBRE

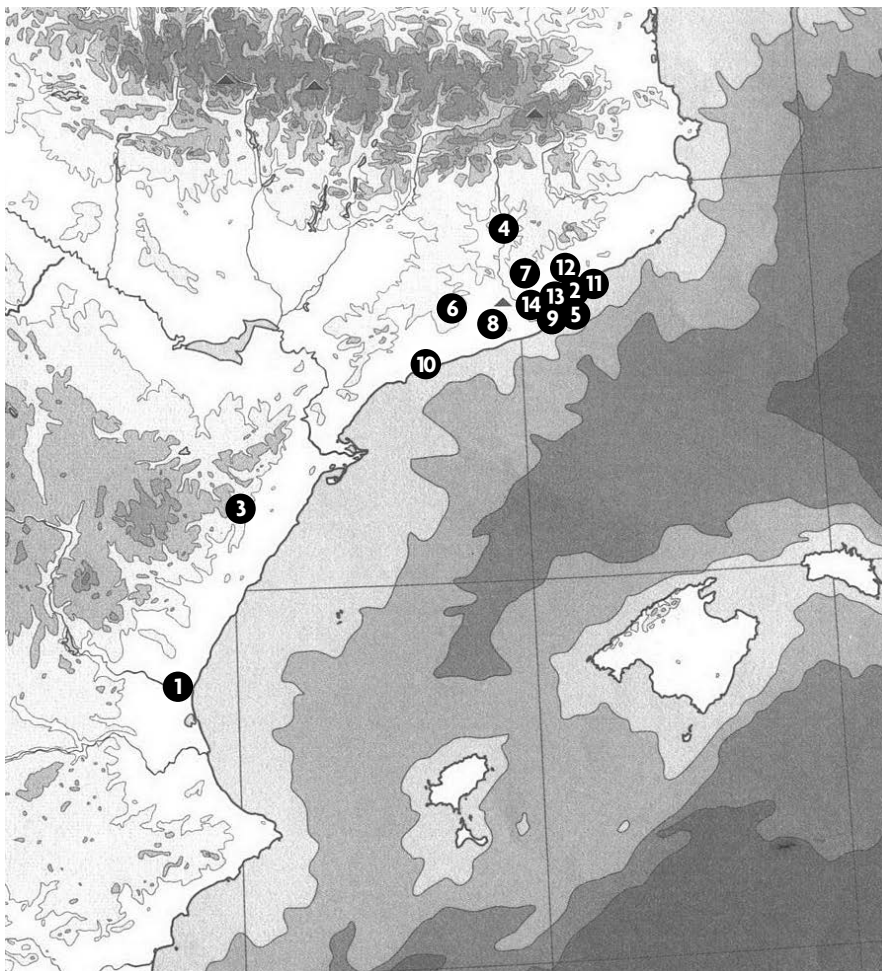
Les Alternatives i les Populares de Vallcarca, el 12 i 13 de setembre, donen el tret de sortida amb un pregó conjunt. Les alternatives, a la Plaça Bolívar, organitzades per l'Assemblea de Festes Majors Alternatives de Vallcarca i el Coll. I les Populares les organitza la Plataforma veïnal d'okupes de Vallcarca i el Coll, al carrer Argentera.

SARRIÀ

DEL 26 DE SETEMBRE AL 4 D'OCTUBRE

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

DEL 19 AL 21 DE SETEMBRE

Valls viu exigeix una alternativa al model urbanístic disgregat que impulsa l'Ajuntament

DIVERSOS COL·LECTIUS CONSOLIDEN UNA PLATAFORMA D'OPOSICIÓ A LA POLÍTICA URBANÍSTICA DE L'EQUIP DE GOVERN DE LA CAPITAL DE L'ALT CAMP

Directa el Camp
elcamp@setmanaridirecta.info/

El mes de juny passat es va presentar en societat un nova plataforma per lluitar contra el model urbanístic que impulsa el govern de Valls, configurat per CiU i PSC. La Plataforma Valls Viu està formada per diversos col·lectius de la ciutat i vol ser un espai d'opinió crítica. Després de diverses jornades de treball, es va aprovar el manifest unitari que reuneix els objectius i el full de ruta de la plataforma. L'objectiu de la Plataforma Valls Viu és posar en marxa actuacions i mobilitzacions per aturar projectes com l'ARE (Àrea Residencial Estratègica) de Ruanes i el Rec de la Cavalleria i "exigir la tan esperada revisió del Pla General". La Plataforma té la convicció que la ciutat té reptes molt

importants per resoldre, com el desenvolupament del PMU del Barri antic o d'altres barris estratègics i, per tant, "no te cap sentit destinar tots els esforços a urbanitzar la partida de Ruanes".

Posicionament

Des de Valls Viu, s'estudiaran les possibilitats de mobilització i oposició davant unes actuacions que consideren totalment contràries al desenvolupament necessari del nucli antic de la ciutat i de plans parcials estratègics ja planificats com l'Hort del Carme, el Prado o el Portal Nou. La Plataforma considera "que Valls no pot continuar perdent zones d'alt valor agrícola, paisatgístic, ecològic i patrimonial". També creuen que "el barri antic ha de tornar a tenir la centralitat comercial, social i geogràfica que mai no hauria hagut de per-

dre". Des de Valls viu, tampoc s'entén perquè el govern ha canviat la ubicació del futur Museu Casteller, que ja tenia lloc dins de Valls. Per últim, posen en

La Plataforma te la convicció que la ciutat té reptes molt importants per resoldre

dubte que Valls pugui assumir el manteniment de 34 noves hectàrees, gran part d'elles en forma de parcs, quan "els veritables pulmons verds de la ciutat, que són els torrents, estant patint

l'oblit i el desinterès de l'equip de govern, igual que el Parc de Mas Miquel o el Parc Barrau".

Des de la Plataforma consideren que "aquestes ARE són un nou instrument urbanístic" que ha creat la Generalitat de Catalunya per "subvenir el dèficit acumulat d'habitatge protegit", és a dir, "una situació excepcional de manca de sòl urbanitzable". Tant la Plataforma Valls Viu com la CUP afirmen que la ciutat "no té necessitat de sòl urbanitzable, ja que hi ha sòl planificat per 4.600 habitatges, amb la seva part proporcional d'habitatge de protecció oficial". A la partida de Ruanes

s'ha previst la construcció de 1.100 habitatges nous, que aniran en detriment del desenvolupament d'actuacions urbanístiques importants pel barri antic com el Prado o el Portal Nou.

La CUP ha denunciat insistentment l'àrea residencial de Ruanes, el comportament de l'equip de govern i els seus arguments per vendre uns beneficis inexistents. Per la seva banda, la Plataforma Valls Viu també reivindica una alternativa al model urbanístic disgregador que impulsa l'actual equip de govern de l'Ajuntament de Valls i exigeix "una ciutat compacta".

Per contactar:

<http://vallsviu.blogspot.com/>

El Tatanet fa arribar l'educació lliure al barri de Sants

EL PROPER MES DE SETEMBRE COMENÇA UN PROJECTE DE CRIANÇA COMPARTIDA QUE CONSOLIDA UNA ALTERNATIVA A LES ESCOLES BRESSOL

Gemma Garcia
campanyes@setmanaridirecta.info/

Després de cinc mesos de reunions entre més de vint famílies, el proper mes de setembre arrenca un nou projecte d'educació al barri de Sants de Barcelona. De moment, nou criatures formen part de El Tatanet, una escola bressol diferent. D'aquesta manera, es consolida un grup de criança compartida amb l'impuls d'un conjunt de pares i mares que volen ser les protagonistes de l'educació de la seva mainada i que, amb aquest fi, apliquen una fórmula que combina l'experiència i els coneixements d'una educadora professional amb la seva pròpia

Amb l'educació lliure es fomenta la creativitat i la seguretat de la mainada

implicació i participació. En altres barris de Barcelona ja hi ha grups que funcionen amb èxit com la Magarrufa, a la Barceloneta.

"El que ens ofería el sistema no era el que volíem per la nostra

Famílies del Tatanet durant una trobada al Parc de l'Espanya Industrial

Cristina González

filla". Amb aquesta convicció, la Cristina va decidir fer una crida al barri per tal d'expressar la voluntat de crear un projecte d'educació lliure. La resposta va ser sorprenent i va fer palesa l'existència d'una gran quantitat de gent engrescada amb la idea. A partir d'aquí, s'ha consolidat un grup on la paraula clau és el respecte: "a les criatures no se les dirigeix ni se les ensenya, sinó que se les cuida i

acompanya". Segons la Cristina, dins El Tatanet, si l'eina en un moment determinat és un trencaclosques, "mai vindrà l'educadora a indicar al nen o nena com es munta, sinó que disposarà del material i decidirà de quina manera vol utilitzar-lo". L'adult només intervé quan la criatura ho demana o quan no s'ha respectat un límit, que en el cas del Tatanet s'estableix en no pegar, no prendre les coses als altres quan

les utilitzen i evitar posar-se en situació de perill.

A diferència del sistema tradicional o *imposat* —com l'anomena la Cristina—, amb l'educació lliure

es fomenta la creativitat i la seguretat de la mainada. "La diferencia és clara", afegeix, a través d'aquesta alternativa està creixent una persona "amb capacitat d'escollir el seu propi destí, independent", l'antitesi d'una "persona domesticada, esclava del sistema".

L'activitat principal dins el grup és el joc perquè consideren que a través d'aquesta eina la xicalla aprèn i es desenvolupa a nivell intel·lectual, social i afectiu fins passats els sis anys. Al contrari del que succeeix en la majoria d'escoles, on "no poden parlar quan tenen coses a dir, no poden riure quan en tenen ganes i no poden córrer més de dues hores i mitja al dia de les vuit que passen al centre escolar", denuncia la Cristina.

Probablement, El Tatanet disposarà d'un espai cedit per l'Associació de Veïns de Sants, però també han sol·licitat un espai públic a l'Ajuntament per desenvolupar-hi activitats. Al marge de l'espai tancat, el Parc de l'Espanya Industrial serà el cor del projecte, on les criatures podran gaudir de l'aire lliure el màxim de temps possible.

Per contactar:

eltatanet@yahoo.es

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

arc
cooperativa

www.arccoop.coop

SODEPAU

Solidaritat per al desenvolupament i la pau
Cooperació per al desenvolupament,
Solidaritat internacional
(Marroc, Argèlia, Palestina...),
Diàleg Intercultural,
Comerç Just i Comerç responsable

Pge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telèfon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

Catalunya

Tenim peus per caminar

Núm. 99 Juliol-Agost '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

mooncup

Copa Menstrual
Reutilitzable

Laciatatinoisble

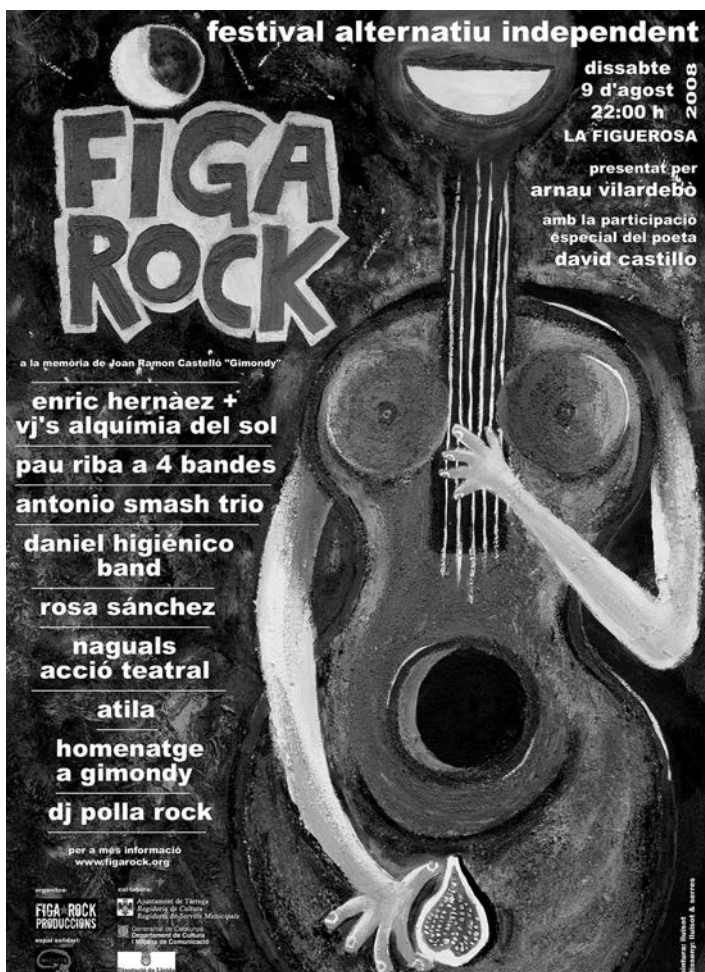
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

TORNA PAU RIBA, ELS DESAPAREGUTS ATILA I ANTONIO SMASH TRIO

Set anys de transgressió al Figarock

NOVA EDICIÓ DEL FESTIVAL ALTERNATIU I INDEPENDENT DE LA FIGUEROSA

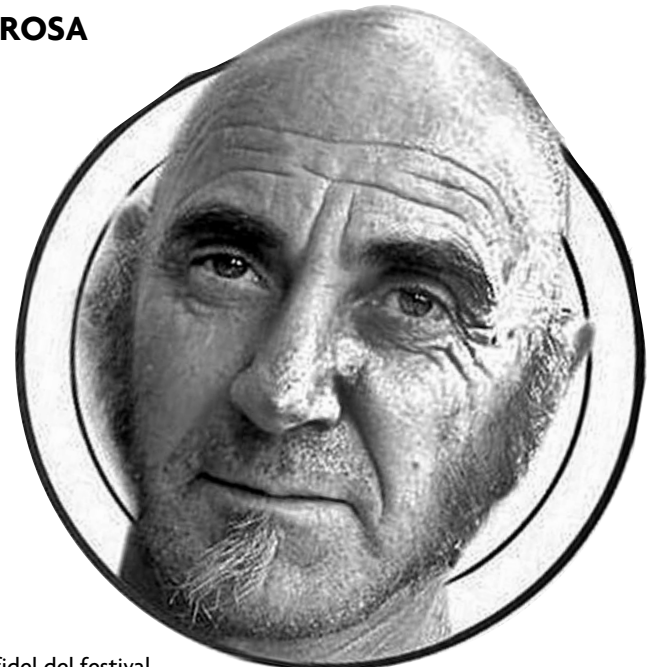

Tornar a veure sortir el sol des de La Figuerosa. El Festival Alternatiu i Independent Figarock arriba a la seva setena edició el proper dissabte 9 d'agost. El cartell continua sense decebre ningú amb la seva barreja tradicional de grups dels 70 i de les grans novetats. Una combinació explosiva de música i d'altres arts de la qual es podrà gaudir gratuïtament durant vuit hores i que enguany comptarà amb emblemes com Pau Riba, els desapareguts Atila i Antonio Smash Trio directament des de Sevilla. Tot plegat en un entorn privilegiat, amb parades d'artesanía, col·lectius i una zona de descans. En definitiva, una proposta excel·lent en plena època estiuenca d'empatx de festivals comercials.

Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Set anys redissenant i repensant el festival. Tot plegat –i encara que sembli contradictori– engendrat a partir de la desfeta d'una banda de rock. Un bon dia, els integrants dels Alquimistes Folls, un grup de La Figuerosa dels anys 90, van decidir que volien plegar, però en cap cas abandonar la promoció i el gaudi musical. Trencant-s'hi una mica les banyes i coincidint amb els seus deu anys d'actuacions, la nit del 17 d'agost de 2002 van aconseguir muntar la primera edició del Figarock. La voluntat era ajuntar en un mateix escenari tota una sèrie d'artistes, de dues generacions diferents, bastant avesats a l'experimentació i que d'alguna manera havien acompanyat la trajectòria dels Alquimistes. Aquell primer any el cartell va incloure les actuacions de Pau Riba, Oriol Tramvia, Jordi Batiste, Muchachito, Don Simón & Telefunken, entre d'altres, i també va introduir la poesia de la mà d'Enric Casasses. Des de llavors, el festival ha aconseguit la seva cita anual i s'ha consolidat com un dels espais de referència per veure, justament, la combinació de reaparicions i noves descobertes de l'escena musical i experimental catalana.

Barreja d'arts i personatges
El cartell té diversos noms propis. Un d'ells és el de Joan Ramon Castelló, *Gimondy*, a qui va dedicada l'edició d'enguany. Transportista, poeta i col·labora-

dor fidel del festival, va morir en accident de trànsit el desembre passat. El Figarock l'ha volgut homenatjar amb una actuació d'obertura consistent en la lectura dels seus poemes amb acompanyament musical. Posteriorment, l'escenari quedarà buit per albergar el grup de creació escènica col·lectiva Naguals, amb una peça d'interpretació de textos d'Eduardo Galeano de producció pròpia. De mica en mica, els cantautors passaran pels dos escenaris: Enric Hernàez, Rosa Sánchez i Daniel Higiénico, que aquest cop vindrà amb la seva banda després de l'èxit de l'edició anterior. Els pesos pesats de la nit, però, seran Atila, Pau Riba a quatre bandes i Antonio Smash Trio. La vetllada acabarà a altes hores de la matinada amb un comiat de la mà de diversos dj's.

Pel que fa a les participacions especials, cal destacar també la del poeta David Castillo i la presentació del festival a càrrec d'Arnau Vilardebò. Aquest actor, director i creador polifacètic continua donant suport a l'escena independent catalana. Un personatge que no ha deixat de treure el nas pel teatre alternatiu –des de la seva participació dins Els Joglars a *La Torna* de 1977, fet que li va suposar un Consell de Guerra– i de donar suport als petits teatres actuals com El Llantiol de Barcelona.

En definitiva, durant tota la nit i bona part de matinada, el Figarock reviurà la seva cita anual i màgica, amb la desfilada de diversos convidats coneguts, retrobats i noves amistats que segur que marcaran al calendari la data de la propera edició.

Naguals

i l'acció escènica
La formació va néixer a San Cristóbal de las Casas, Chiapas, arran de la barreja d'un grup de persones mexicanes i catalanes que vivien allà. Després d'estrenar la proposta a San Cristóbal mateix durant el 2007, han decidit traslladar-la cap aquí en un format de lectura de textos d'Eduardo Galeano de producció pròpia. Set persones en un exercici teatral de creació col·lectiva amb l'element d'experimentació del teatre laboratori.

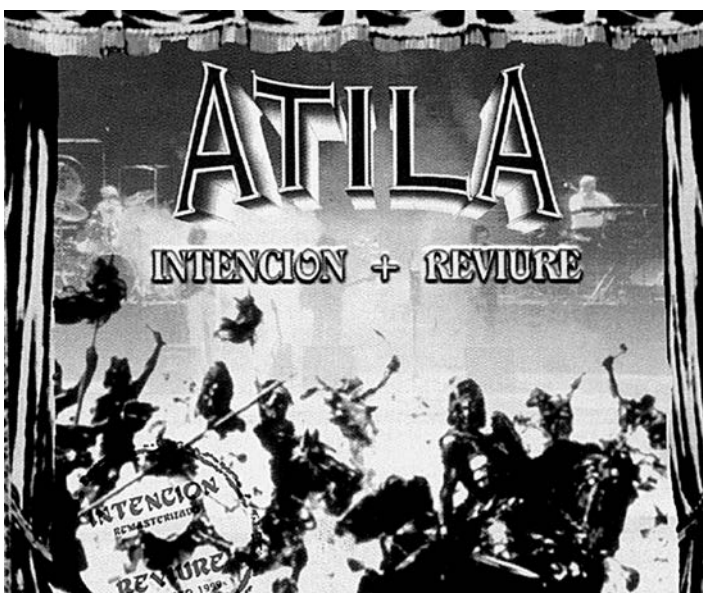
El retorn d'Atila

Des del seu *Intencion + Revivre* que no se els ha vist un pèl. Atila, un dels grups mítics del rock progressiu català dels anys 70, tornarà a enfilarse a l'escenari per oferir un repàs de la seva trajectòria. Tot i prometre nou disc el 2001 quan van tornar a agrupar-se, de moment continuen fent un repertori del seu rock psicodèlic i experimental, amb algunes influències de formacions com Iron Butterfly o Rare Earth.

Pau Riba a quatre bandes

Més de vint músics dalt de l'escenari. Pau Riba, clàssic del festival, torna a figurar al cartell després de saltar-se la cita de l'edició anterior. I ja que torna, tira la casa per la finestra amb la presentació d'un nou disc, un nou espectacle i la posada en escena amb més de vint persones. Quatre bandes diferents acompanyaran tota l'actuació, erigint-se en un dels punts forts de la matinada.

Més informació:
www.figarock.org

Pim-Pam-Pum

“L'autoedició és molt gratificant”

MusaranyA
GRUP DE HARDCORE
DEL PENEDÈS

En temps de crisi discogràfica –les vendes de discos als Països Catalans han perdut un 10% de la facturació només en l'últim any a causa, segons diuen, de la “pirateria”– hi ha qui busca camins alternatius. MusaranyA és un grup de hardcore de Vilafranca del Penedès que s'autogestiona a tots els nivells. Van debutar amb *Fins quan...?* (2006), enregistrat als estudis de l'Ateu X de Vilafranca. Ara perfeccionen la seva amb *Estem desperts* (2008).

⇒ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Dieu que el vostre treball reivindica el despertar social des d'una òptica positiva. La societat està adormida?

La societat viu adormida en un sistema individualista, egoista i demolidor al seu pas. Aquest sistema s'encairrega, a la vegada, de subministrar els somnífers necessaris perquè res no canviï. Amb la nostra música i les nostres lletres volem ser l'antídot i despertar inquietuds, sentiments i emocions reals que es troben en perill d'extinció. Creiem en la cultura com a motor dinamitzador de la societat i volem aportar el nostre gra de sorra amb la nostra música.

Us resulta viable l'autoedició?

L'autoedició del nostre treball sorgeix de la necessitat interior de ser coherents amb la nostra obra. El mercat discogràfic està totalment corromput per les grans multinacionals musicals i no teníem gens de ganes d'entrar dins el joc. Vam estar parlant amb discogràfiques independents però al final, veient les condicions que ens oferien, vam preferir autogestionar-nos.

Triar aquest camí compensa la feina que suposa?

Tot i ser una feina molt pesada i lenta, és molt gratificant perquè pots controlar de primera mà per on es mou la teva obra i poder decidir en tot moment sobre el seu rumb és molt important. Per exemple, teníem clar que *Estem desperts* estaria penjat a la nostra web (musarany.com) des del primer moment i que el llicenciariem amb Creative Commons perquè tothom pogués fer-ne un ús lliure i això cap de les discogràfiques amb les que vam parlar ho acceptava.

Així, més que un grup de música, treballeu molt a nivell extramusical.

Cada membre del grup, individualment, tenim la nostra feina que –amb molt de sacrifici i estrenyent el cinturó– ens permet mantenir un projecte com MusaranyA. A nivell econòmic cada mes aportem una quantitat de diners a un compte corrent conjunt que destinem a pagar el lloguer del local d'assaig i a finançar les despeses derivades de la gravació, l'edició, la distribució... Afortunadament la gira *Estem desperts* tour està funcionant força bé i ens permet recuperar part de la inversió.

L'alternativa del festival Cerka'l a Piera

SIS ANYS DE MÚSIQUES I ARTS
ESCÈNIQUES COMPROMES

MÉS INFORMACIÓ:
WWW.CERKAL.ORG

⇒ Estel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Més de trenta actuacions gratuïtes i de totes les arts imaginables durant tres dies non-stop a Piera. La Mostra de músiques i arts escèniques alternatives, també coneguda com el Cerka'l, arriba a la seva sisena edició amb un cartell de luxe. Com a novetats més importants, trobem la inclusió de les galeries plàstiques i els audiovisuals de carrer, la música aquàtica i les experiències electròniques. Tot plegat del 31 de juliol al 3 d'agost, amb zona d'acampada i amb el privilegi de ser un festival de gran qualitat artística al mateix temps que poc conegut.

Agafar forces
El Cerka'l ens presenta una

barreja d'arts en una cartellera cronometrada. Durant quatre dies i des del vespre fins la matinal, múltiples grups circularan pels dos escenaris muntats, a més a més de les accions al carrer i de les actuacions mòbils. El primer dia el recorregut comptarà, entre d'altres, amb la companyia de teatre itinerant La Paparra. A mitjanit serà el torn del Col·lectiu Zaranda amb una aposta de dansa i fusió musical. A partir de divendres i després del tradicional *cerkatasques*, s'inaugurarà l'espai de nit per donar pas a l'escenari pròpiament musical amb les actuacions de Catalounge, Cañaman, Nose i OliveTreeDance. Dissabte a partir de mitja tarda començarà un cabaret amb diversos espectacles d'improvisació, dansa vertical, circ i clown acrobàtic.

L'escenari de la nit comptarà amb diverses formacions i amb la participació dels muntatges arriscats de PVC Teatro i la fusió de rap i funky compromès de la banda madrilenya Desechos. Per diumenge encara quedaran les actuacions de Loco Brusca i Pau Riba amb Muuu.

Darrere el Cerka'l

Organitzar un festival d'aquestes característiques no és cosa fàcil. A principis de l'any 2000, un grup de joves del municipi va començar a llançar idees sobre setmanes joves, concerts alternatius i cultura compromesa. Vuit anys després i poc a poc, tot s'ha anat fent realitat. El Cerka'l n'és un exemple i també, segons el mateix grup, “un balcó per als artistes amb més compromís, per les propostes d'autor més arriscades”.

Cinema alliberat i a la fresca

CICLE ESTIVAL DE PEL·LÍCULES AMB
CONTINGUT SOCIAL AL CASAL
POPULAR DE LES CORTS

Cinema a la fresca
CASAL POPULAR DE LES CORTS
COLÒNIA CASTELLS. C. ENTENÇA
237, BARCELONA

DIJOURS 31 DE JULIOL: *13 ROSAS
DIUMENGE 3 D'AGOST:

***EL SEÑOR DE LA GUERRA**

DIJOURS 7 D'AGOST:

***TERRA I LLIBERTAT**

DIUMENGE 10 D'AGOST: *EL PICO

DIJOURS 14 D'AGOST:

***EN TIERRA DE HOMBRES**

⇒ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Res millor per superar un estiu infernal i calorós a Barcelona que unes bones sessions de cinema a la fresca. I millor que millor si aquestes es fan en un espai autogestionat on les pel·lícules que s'hi projectaran segur que no tindran res a veure amb la darrera novetat *ianqui* de torn. Aquest és el cas del cicle de cinema a la fresca que organitza el Casal Popular de les Corts cada dijous d'estiu.

Per exemple, dijous 31 de juliol hi podem veure la pel·lícula *13 rosas* (2007) del director Emilio Martínez Lázaro, que recupera la història de tretze militants de les Joventuts Comunistes detingudes després de la Guerra Civil i condemnades a mort per uns

suposats crims que en realitat no van cometre. La Guerra Civil espanyola també és l'argument principal del film de Ken Loach *Terra i llibertat* (1994), que es projectarà el dijous 7 d'agost. Des de la seva perspectiva pròxima al POUM i la CNT, Loach narra de forma emocionada la lluita contra el feixisme i l'etern debat entre guerra i revolució.

Senyors de la guerra

El diumenge 3 d'agost es projecta *Lord of war* (2005), una pel·lícula d'Andrew Niccol en clau de comèdia àcida. Protagonitzada per Nicolas Cage, el film explora el món tèrbol dels traficants d'armament en el context del món globalitzat pòstum a la guerra freda. Un altre director nord-americà, Niki Caro, és l'autor d'*En terra de homes* (2005), un film sobre la

discriminació laboral de la dona a les profunditats dels EUA que es projectarà el 14 d'agost.

Una altra pel·lícula que de ben segur tindrà bona acollida és la històrica *El pico* (1983), del director Eloy de la Iglesia. Un dels clàssics del gènere de films sobre el món de la droga i la petita delinqüència que van proliferar durant els primers anys vuitanta a l'Estat espanyol.

El Casal Popular de les Corts és un espai impulsat per l'Assemblea de Joves de les Corts per recuperar la memòria de l'antic casal independentista d'aquest barri, que va néixer a finals dels anys vuitanta i va funcionar fins a la ràtzia olímpica de 1992. El nou casal és un espai alliberat al carrer Entença, en una de les finques afectades pel pla de reurbanització de la Colònia Castells.

Publicitat

www.viruseditorial.net
editorial
virus

Perquè el llenguatge és un **virus**

C/ Aurora 23, baixos 08001 Barcelona
tel/fax: 93 441 38 14 e-mail: virus@pangea.org

Un d'imprescindible

Ni NADAL NI SETMANA SANTA

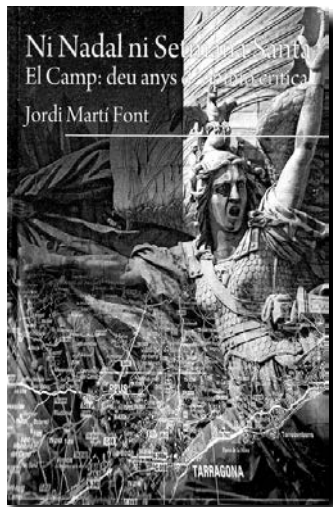
EL CAMP: DEU ANYS D'OPINIÓ CRÍTICA

JORDI MARTÍ

EDITORIAL RIU BLANC

COL·LECCIÓ ESTRUCTURES

PÀGINES: 226

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Hi ha una cita bastant tronada de Bertol Brecht que divideix la gent que lluita per transformar la societat en quatre categories diferents: les persones bones, les millors, les molt bones i les imprescindibles. Tot depèn del grau en què perllonguen la seva lluita: un dia, un any, molts anys o tota la vida. I tota una vida de lluita és el que ens explica en aquest volum una persona de les imprescindibles: l'inefable Jordi Martí, prioratí militant d'infinítes causes que les lectures de la Directa coneixeu per la seva ploma esmolada, habitual de la

columna de la contraportada d'aquest setmanari.

Ni Nadal ni Setmana Santa és un recull dels articles que Martí —com una formigueta del periodisme de denúncia i combat— ha publicat durant els darrers deu anys a la premsa del Camp de Tarragona i de més enllà. Vinculat a la CGT del sud del Principat i factòtum de la revista *Catalunya*, els escrits de Jordi Martí inevitablement transcendeixen l'àmbit local i esdevenen un testimoni de l'evolució del país durant els darrers deu anys, un temps marcat per un cicle àlgid de lluites d'on ha sorgit amb força una nodrida xarxa de moviments socials alternatius. La crònica de Martí —sovint

carregada d'ironia contra el poderós— dona fe de l'activitat frenètica dels qui creuen en les alternatives possibles en aquest racó del país tan maltractat i tan ignorat per l'arrogant metròpoli barcelonina.

Jordi Martí té la virtut de ser un d'aquests espècimens que només poden existir en uns països com els nostres: un anarquista independentista. Un d'aquests que, com deia el malaguanyat Ramon Barnils, voldria un Estat català per donar-se el gust de destruir-lo ell mateix i construir-hi a sobre una societat nova. Es diu ràpid i potser fa riure, però es fa lent i és una cosa bastant seriosa.

Batucades amb toc autòcton

'ELS INTOCABLES' | COMPANYIA ENCARA FAREM SALAT | GÈNERE:

ESPECTACLE DE CARRER ITINERANT | WWW.ENCARAFAREMSALAT.COM

La companyia de Ponent Encara Farem Salat no en té prou amb els Pastorets Rock i continua sorprenent-nos amb nous muntatges vinculats a la cultura popular. Un dels darrers és *Els Intocables*, un cercavila de percussió totalment autòcton. Amb xanquers o sense i amb formació de cinc o set músics, la festa és la mateixa. Ritme i percussió durant l'estona que calgui, en un exercici complet de balls, salts i crits. El repertori

combina ritmes casolans amb la samba, la conga, els ritmes brasilers i fins i tot el funky. L'objectiu és fer suar la gent de valent. D'aquesta manera, aquest grup de comedians continua demostrant que utilitzarà qualsevol format per continuar difonent i treballant la cultura popular amb idees esbojarrades i psicodèliques. Ara bé, sempre amb aquest toc autòcton intrínsec a la companyia. MARTA CAMPS

Tsimane i les seves polifacetes

'TSIMANE'

ZIA GUANTAZO

GÈNERE: TITELLES

TIPOLOGIA: FAMILIAR

DURADA: 60 MINUTS

ZIAGUANTAZO.BLOGSPOT.COM

En el món dels titelles, les companyies independents continuen innovant i marcant la primera línia dels muntatges de qualitat. La Zia Guantazo n'és un exemple, amb la seva producció *Tsimane*, un muntatge familiar que barreja els fils amb els audiovisuals. És una coproducció conjunta amb el Centre d'Estudis Amazònics (CEAM) al voltant de la comunitat amazònica Tsimane davant l'ombra del Senyor Progrés. Tot plegat, acompanyat

per una escenografia projectada i amb elements reals que exploten totes les possibilitats de la pantalla, els llums i els colors. Un format que es nota treballat, provinent d'aquesta companyia nascuda el 2001 a l'Hospitalet de Llobregat i formada per la interacció d'un grup d'artistes de diversos camps. La seva motivació és la inquietud d'investigar i crear a través de la fusió de tècniques teatrals, gràfiques i audiovisuals. MARTA CAMPS

'Volver a nacer'

GUIÓ I DIRECCIÓ: PACO SIMON I ÒSCAR BERNÀCER

GÈNERE: DOCUMENTAL

UNA PRODUCCIÓ DE TERRATRÈMOL I CONTA CONTA

PER AL CENTRE D'ESTUDIS POLÍTICS I SOCIALS (CEPS)

DESCÀRREGA GRATUÏTA A <WWW.CEPS.ES>

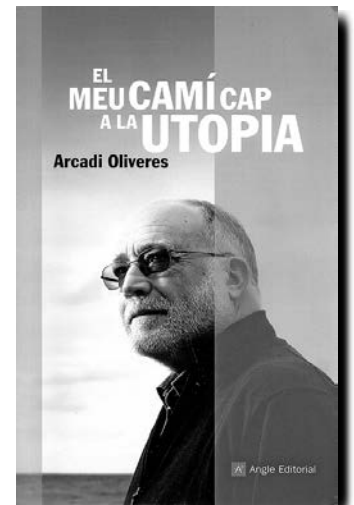

“Els exiliats argentins o catalans que arribaven a Catalunya durant les dictadures als seus països rebien molta comprensió, però quan expliquen que ets colombiana la gent et comenta: Però, a Colòmbia no hi ha una democràcia?”. Aquesta reflexió la fa una exiliada colombiana al nostre país al documental *Volver a nacer*, que precisament recull les veus dels militants i dirigents de la Unió Patriòtica (UP) que van haver de fugir de les bales del terrorisme d'Estat.

Amb aquestes mateixes veus, el documental explica la història de l'altra Colòmbia, la que mai surt als mitjans de comunicació: un país amb un règim que en cap cas es pot qualificar de democràcia, on

un partit d'esquerres va patir —als anys 80 i encara avui— una campanya d'extermini que ja ha causat més de 4.000 morts i que la Cort Interamericana de Drets Humans ha definit que conté “elements de genocidi.” I és que a la democràcia colombiana, ser d'esquerres i tenir èxit electoral es castiga, segons reiterades denúncies, amb la mort i la tortura.

L'experiència de la UP cobra actualitat després de l'èxit electoral del Pol Democràtic Alternatiu a les eleccions de 2006 i del descobriment de les trames paramilitars i narcotraficants a l'entorn del president Uribe, que ja han portat a la presó una trentena de diputats, entre ells el del cosí del mateix Uribe. JOAN CANELA

'El meu camí cap a la utopia'

ARCADI OLIVERES

ANGLE EDITORIAL, 2008

COL·LECCIÓ EL FIL D'ARIADNA

PÀGINES: 142

No estem descobrint la sopa d'all si diem que Arcadi Oliveres és una de les veus imprescindibles per aprendre a analitzar de forma crítica les mentides del nou ordre mundial. Del seu argumentari sempre lúcida n'ha donat bona mostra en volums com *Un altre món* (2006) o *Contra la fam i la guerra* (2004), publicats per la sempre atenta editorial Angle. En aquest nou llibre, però, no hi trobarem tant el pensament d'Oliveres, sinó les seves vivències. Des de la seva formació als Escolapis —on va ser alumne de Lluís Maria Xirinacs—, passant pels seus primers passos en l'activisme polític dins d'organitzacions cristianes de base com Pax Christi i Justícia i Pau i culminant amb la participació activa en els nous moviments contra la globalització neoliberal de finals del segle XX. Un llibre farcit amb curiositats múltiples, com el seu passat al capdavant d'una empresa familiar que es va veure forçat a clausurar a conseqüència de la crisi econòmica dels anys setanta: quan va anar a presentar l'expedient de regulació, l'inspector de treball que el va rebre es va pensar que era l'advocat dels treballadors. Hi ha coses que no canvien mai. ROGER PALÀ

RECOMANEM

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

15, 16 I 17 D'AGOST. XIV EDICIÓ DE LA FIRA ALTERNATIVA DE SANT POL

Parc de Can Villar de Sant Pol

El lema de la fira d'enguany és 'Set i + 7', és a dir, set més set, que fan catorze. Xerrades: de 19h a 21h.

Divendres, 15. Ramon Roca, artífex de Guifi.net: La xarxa sense fils més gran del món. Sense data confirmada. Ricard Vidal, instructor: Pous de set (com funciona el diseg). Presentació del Setmanari Directa. Informació dels moviments socials. I, com sempre, amb la presència d'entitats i col·lectius de Sant Pol i la de comarca, la fira d'artesanía i alimentació, l'espai de salut, animació... i a la nit, música en viu.

Dissabte, 16. Josep Maria Fericgla, antropòleg: L'abolició dels processos iniciàtics i el descontent actual: content vé de contenció.

Diumenge, 17. Pep Riera, pagès del Maresme, que va ser coordinador nacional de la Unió de Pagesos de Catalunya: Aigua, agricultura, i crisi alimentària.

AGOST

Camp de treball Vora Ges'08

Sant Pere de Torelló.

Aquest és un camp de treball internacional impulsat pel Grup de Defensa del Ter durant el qual es faran tasques de manteniment del camí Vora Ges (PR.C-47) i de rehabilitació dels entorns de la Font Santa (al mateix municipi). Un dels motius que ens han impulsat a obrir aquest camp a cooperants de tot el món és per enriquir-nos amb les aportacions d'altres cultures, fer-ne difusió i desenvolupar un projecte engrescador vinculat amb un projecte conegut com és el camí Vora Ges.

<http://vorages08.blogspot.com>

Concert Jove

23h. Viladamat (Empordà)

1 d'agost. Amb La Gossa Sorda, The Fenicians, Nisei. Gratuït.

Illa FESTA DEL MOSCATELL

Alfés (plaça de la Bassa a partir de les 23.30h) 1 d'agost. Amb Dijous Paella (rumba catalana, PPCC), El Belda i el Conjunt Badabadoc (Folk Rock, PPCC), Delighters (Ska-reggae, La Bisbal d'Empordà). Dissabte 2 d'AGOST. Alfés (plaça Major). A les 19h actuació castellera (Castellers de Sant Pere i Sant Pau). A partir de les 22h a la plaça Major: sopar popular. Concert amb: Baratos (ska-rock radical, Mataró) + La Terrasseta de Preixens (Rumba Catalana, Tàrraga). Concurs de Titius + Estibada de Corda. Diumenge 3 d'agost. Alfés (Zona Esportiva a partir de les 14h). Dinar Popular + Concert d'Ensaladilla So Inisitent (nyacrec, garrotins i altres pals de cançó improvisada).

Programació d'estiu

a l'Ateneu de Nou Barris

C. Portlligat 11-15. Barcelona.

Setembre. Dissabte 27: combinat de circ solidari per Kartik SirKas. 6 euros. 22.00 h. Diumenge 28: Infantil – titelles (dins el Festival de Titelles de

Roquetes). Cia. Animamundi presenta: *El Tresor amagat*. 4 euros. 12h. Octubre. Divendres 3, dissabte 4 i diumenge 5. III Foliada. Consultar programació, horaris i preus a www.ateneu9b.net. Concerts amb Mal ejemplo, Kabrons, Proyecto Luisbo, Hermanos +Kintos, Os chiquilicuatres, Machina, La vaga banda. Pasacarrers amb Xaranga del metal, Charanga los croquetas, Os Festicultores. Xerrades, trobada de col·lectius, espai info. Trobada de Ràdios Lliures. Tallers de titelles, circ, Beat Box i instruments musicals tradicionals. Gastronomia. Jocs populars, Falcons. Exposicions i molt més. Divendres 10: Lokal. *los peores videos de tu vida*. Gratuït. 23h. Dissabte 11: música, festival de Músiques Populars de Barcelona. Diego Carrasco. 10 euros. 22.30h.

Diumenge 12: Infantil. Cia Xirriquiteula. Contes del Cel. Gratuït. 12h. Divendres 17 i dissabte 18: Música. Concert Unidos por el Flow. 22h. Divendres 24: Lokal. Festival de Música Popular de Barcelona. 23h. Dissabte 25: Jornades sobre treball social a les presons. Documentals, xerrades i concert. Diumenge 26: Infantil. Cia Circo Delfines, *A lo Loco*. 4 euros. 12h. Novembre. Dissabte 1: combinat de circ 36. Infantil 3 euros, adults 6 euros. 22.30h. Diumenge 2: Combinat de circ 36. 12h. i 19h. Infantil 3 euros, adults 6 euros. Divendres 7, dissabte 8 i diumenge 9: Festival Solo para Cortos. Gratuït. Divendres 14: petit format. Pista flamenca, flamenc i circ. 6 euros. 22h. Divendres 21: Lokal. Capibola Blues. 23h. 4 euros. www.ateneu9b.net

III Cicle de Cinema Internacionalista

Casal Popular la Turba

L'Assemblea de Joves de Valls ha organitzat el III Cicle de Cinema internacionalista que aquest any tractarà de les lluites a l'Amèrica Llatina. Totes les pel·lícules són a les 19:30 al Casal i el programa és el següent: Dijous 31 de juliol. *Estado de Sitio* (Uruguai). Dijous 7 d'agost. *Diarios de Motocicleta* (Amèrica Llatina).

Programació Cinema Truffaut

Cada dia: *Irina Palm* (VOSE): 18:30 - 20.30 - 22.30. Bèlgica, Regne Unit, Luxemburg, 2007. Direcció: Sam Garbarski. Guió: Martin Herron i Philippe Blasband. Intèrprets: Marianne Faithfull, Miki Manojlovic, Kevin Bishop i Siobhán Hewlett. Durada: 103'. Gènere: Drama. Idioma: Anglès

Festa Major Popular de Sant Pere de Riudebitlles

Divendres 1 d'agost a 2/4 d'11 de la nit, a la pista poliestportiva. Concert amb WAR + Mussaranya + Revolta 21 + Ai Ai Ai Organitza: Assemblea Penedès Nord, Associació Joves Rivo Birlarum.

Dilluns 4 d'agost a 2/4 d'11 de la nit, a la plaça de l'església.

IV Trobada de cançó d'autor.

Meritxell Gené (Lleida)

Albert Fibla (Badalona)

Organitza: Assemblea Penedès Nord

Jornades sobre legalitat i okupació rural

Les jornades sobre okupació rural que en un primer moment s'havien de desenvolupar el 24 de juliol, finalment es faran el proper dissabte 2 d'agost.

Entre les dotze del migdia i les set de la tarda, hi haurà presentacions i debats sobre diverses experiències i amb l'assessorament legal com a eix principal. El lloc serà a la Torre dels frares, una experiència d'okupació rural que fa uns mesos que està funcionant al terme de Montcada i Reixac.

Com arribar-hi: carretera de la Roca (dirrecció Santa Coloma) km. 6'5, Montcada i Reixac (renfe: montcada bifurcació/ montcada i reixac).

Més info:

<http://torredelsfrares.blogspot.com/>

SETEMBRE

Punk al Bosc 2008

5 d'agost.

La Font Negra. Ctra.Berga-Rasos de Peguera (Barcelona)

Festival PUNK AL BOSCH 2008. 5 i 6 de setembre. Amb l'actuació dels grups: HANKA GORRI, A CUCHILLO!, OCHORIZO, R.A.T.M. PROJECT, HIJXS TARADXS, GRAPAT, THE MUERTAS, CHICHARRICA, THE CAPACES, MONOS DE CHOCOLATE. En acabat, música per la gent de l'insomni. Hi haurà zona d'acampada, barres, entrepans, distris...

Per més informació:

www.myspace.com/punkalbosc

SORTIM DE CASA

30 D'AGOST

MANIFESTACIÓ VOLEM UN ESPAI PER LES FESTES ALTERNATIVES

18h. a la Plaça de Sants

13 D'AGOST

INAUGURACIÓ DEL CASAL ESTEL ROIG A LA BISBAL D'EMPORDÀ

Al vespre. Passeig Marimon Asprer, 11.

Hi haurà presentació del projecte, pica-pica i concert amb Cesc Freixes.

NO OBLIDEU...

Volem les festes al Parc

a SANTS ens movem pel BARRI que volem

14a Festa Major Alternativa Sants08

del 25 al 28 d'agost a la plaça d'Osca 29 i 30 veure la web

Dissabte 30 20:30h al Parc de l'Espanya Industrial

manifestació!

Correfoc + Batucada + Concert PER UN ESPAI DIGNE

+info a www.barrisants.org // www.festamajordesants.net

FESTA MAJOR POPULAR

Vilafranca del Penedès '08

Dिवendres 29 d'agost

Barraca de l'esquerra independentista
(Plaça de l'Olí)

9:00h: Emorzar popular pels balls
19:00h: Obertura de la barraca
00.00h: Festa amb:

PD Follet Tortuga V i Baba Lavident

Ateneu Popular X
Nit d'empalmada amb:

PD Capità V i Ànima Negra

Dissabte 30 d'agost

Barraca de l'esquerra independentista
19:00h: Obertura de la barraca
00.00h: Festa amb:

PD Arrumbat

Ateneu Popular X
22:00h: Concert amb:

Alatatz - grup convidat, següiment Xaranga

Caixa Popular Obupet El Taller
3:30h: La festa segueix amb **PD No Dorm**

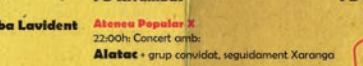
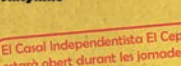
Diumenge 31 d'agost

Barraca de l'esquerra independentista
19:00h: Obertura de la barraca
00.00h: Festa amb:

PD Jistynine

El Casal Independentista El Cep
està obert durant les jornades
castelleres i les processons

Festa sí, lluita també
Defensem el Territori
Només el poble salva al poble

ho organitza. Coordinadora de l'esquerra independentista

**LA DIRECTA
US DESITJA
BON ESTIU!
LA DIRECTA
US DESITJA
BON ESTIU!**

‘La Indirecta. Una entrevista a l’esquerra’

175 pàgines. 11 euros

Recull d’entrevistes publicades al setmanari Directa durant els seus dos primers anys de vida a 38 protagonistes de l’esquerra transformadora, des de Noam Chomsky fins a Neus Català. Tanmateix, més enllà de ser una simple compilació d’entrevistes, l’objectiu del llibre és donar respostes a la pregunta: Què pensa avui dia l’esquerra alternativa? El llibre ofereix una àmplia panoràmica de visions al voltant de qüestions com la pobresa, les migracions, el món laboral, el pacifisme, l’ecologisme, els mitjans...

**13es FESTES ALTERNATIVES
DE VILADECANS**

5 I 6 DE SETEMBRE '08

**INSERSHOW, TERRORISMO SONORO, MALATESTA,
MOUSSA&LATIN REAGGE BAND,
ESGUINCE DE FRENILLO I MÉS...**

© Brooker.com

TIRRADES, PAPEO,
 CONCERTS I BEGUDA!

ASSEGURA'T LA FESTA!
 VINA AL
 TXIRINGU!!!

**XI FESTES ALTERNATIVES
 DE BELLVITGE**
 DEL 6 AL 14 DE SETEMBRE
 <<M>> L1 Bellvitge /BUS: 65 i 105/BICI

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Nom..... Cognoms.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 70 euros / Solidària ☐ 140 euros Altres quantitats ☐ euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

**Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any*

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a <subscripcio@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117